

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**

ГУМАНІТАРНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ПОГОДЖЕНО

**Декан гуманітарно-педагогічного
факультету**

_____ І.М. Савицька
«__» _____ 2025 р.

ДОПУСКАЄТЬСЯ ДО ЗАХИСТУ

**В.о. завідувача кафедри
педагогіки**

_____ Л.М. Чередник
«__» _____ 2025 р.

МАГІСТЕРСЬКА РОБОТА

**на тему: «ВПРОВАДЖЕННЯ АДАПТИВНИХ СИСТЕМ НАВЧАННЯ
НА ОСНОВІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ
ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ»**

Спеціальність: 011 «Освітні, педагогічні науки»
Освітньо-професійна програма: «Інформаційно-комунікаційні технології в освіті»
Орієнтація освітньої програми: «Освітньо-професійна»

Гарант освітньої програми _____ д.п.н., професор **Олександр КУЧАЙ**

Керівники магістерської роботи _____ д.ф., ст. викладач **Павло СМОЛЯК**
_____ асистент **Василь КОСТИНЮК**

Виконав: _____ **Руслан СЕЛЕЗНЬОВ**

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ
Гуманітарно-педагогічний факультет

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри педагогіки
д.п.н., професор _____ Р.В. Сопівник
«24» вересня 2024 року

З А В Д А Н Н Я

**ДО ВИКОНАННЯ МАГІСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ
студента Селезньова Руслана Олександровича**

1. Тема магістерської роботи: «Впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у процесі професійної підготовки майбутніх викладачів». Затверджена наказом ректора НУБіП України від 25.11.2024 р. за № 2095 «С».

2. Термін подання завершеної роботи на кафедру: 01.11.2025 р.

3. Вихідні дані до магістерської роботи: Закони України «Про освіту», «Про вищу освіту», Положення про підготовку і захист магістерської роботи у Національному університеті біоресурсів і природокористування України; посібники, словники, довідники, методична, наукова література щодо теми дослідження.

4. Перелік питань, що підлягають дослідженню:

1. Розкрити теоретико-методологічні засади професійної підготовки майбутніх викладачів у контексті цифровізації освіти та уточнити сутність понять «адаптивна система навчання», «штучний інтелект у освіті», «персоналізоване освітнє середовище».

2. Обґрунтувати концептуальні підходи, принципи й структуру адаптивної системи навчання як інструменту формування професійної компетентності майбутніх викладачів.

3. Розробити та описати методіку проектування адаптивної системи навчання на основі штучного інтелекту, визначити алгоритм її функціонування та надати методичні рекомендації щодо інтеграції в освітній процес педагогічного ЗВО.

4. Експериментально перевірити ефективність впровадження розробленої адаптивної системи навчання, визначити критерії та показники сформованості професійної компетентності майбутніх викладачів, здійснити аналіз і інтерпретацію отриманих результатів.

Дата видачі завдання: 20.09.2024 р.

Керівники магістерської роботи _____ Павло СМОЛЯК

_____ Василь КОСТИНЮК

Завдання прийняв до виконання _____ Руслан СЕЛЕЗНЬОВ

РЕФЕРАТ

Магістерська робота: 87 с., 12 таблиць, 4 рисунка, використаних джерел - 73 найменування, 1 додатка. Основний текст роботи викладено на 70 сторінках.

Мета – теоретично обґрунтувати, розробити та експериментально перевірити ефективність впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у процес професійної підготовки майбутніх викладачів.

Об’єкт дослідження – процес професійної підготовки майбутніх викладачів у закладах вищої освіти.

Предмет дослідження – педагогічні умови та методика впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у процес професійної підготовки майбутніх викладачів.

Методи дослідження: теоретичні та емпіричні.

У першому розділі дослідження здійснено теоретико-методологічний аналіз проблеми впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у професійну підготовку майбутніх викладачів. Проаналізовано ключові наукові підходи до розуміння сутності професійної підготовки викладача в умовах цифровізації освіти, зокрема компетентнісний, системний, діяльнісний і технологічний підходи. Розкрито зміст і структуру адаптивних систем навчання, їх класифікацію, принципи та педагогічні можливості у забезпеченні персоналізованого навчання. Теоретичний аналіз дозволив уточнити сутність понять «адаптивна система навчання», «інтелектуалізація освітнього процесу», «цифрова компетентність викладача» та визначити концептуальні засади проектування адаптивного освітнього середовища у ЗВО.

У другому розділі роботи представлено методика проектування адаптивної системи навчання майбутніх викладачів на основі штучного інтелекту. Розроблено алгоритм роботи адаптивної системи, який передбачає використання технологій штучного інтелекту для збору та аналізу даних про

навчальну діяльність студентів, прогнозування індивідуальних освітніх потреб і формування персоналізованих рекомендацій. Подано методичні рекомендації щодо інтеграції адаптивних систем у освітній процес ЗВО, що враховують особливості підготовки викладачів до роботи у цифровому середовищі, а також аспекти етики та безпеки використання AI у педагогічній діяльності.

У третьому розділі описано організацію, етапи та результати емпіричного дослідження ефективності впровадження адаптивних систем навчання у процес професійної підготовки майбутніх викладачів. Розкрито методіку експерименту, який охоплював констатувальний, формувальний і контрольний етапи. У підсумковій частині роботи узагальнено результати теоретичного й емпіричного дослідження, підтверджено ефективність запропонованої моделі впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у професійну підготовку майбутніх викладачів.

Зроблено висновок, що застосування таких систем сприяє підвищенню якості освітнього процесу, розвитку індивідуалізованого підходу, формуванню цифрово-педагогічної компетентності та готовності викладача до діяльності в умовах інтелектуалізованого освітнього середовища.

Ключові слова: адаптивна система навчання, штучний інтелект, професійна підготовка викладачів, цифровізація освіти, персоналізоване навчання, педагогічний експеримент, інтелектуальне освітнє середовище.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	7
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВПРОВАДЖЕННЯ АДАПТИВНИХ СИСТЕМ НАВЧАННЯ НА ОСНОВІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ У ПРОФЕСІЙНУ ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ.....	13
1.1. Сутність і структура професійної підготовки майбутнього викладача в умовах цифровізації освіти	13
1.2. Поняття, принципи та класифікація адаптивних систем навчання.....	19
1.3. Можливості штучного інтелекту у створенні персоналізованого освітнього середовища	24
Висновки до першого розділу.....	38
РОЗДІЛ 2. МЕТОДИКА І ПРОЕКТУВАННЯ АДАПТИВНОЇ СИСТЕМИ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ НА ОСНОВІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ	40
2.1. Теоретичні основи проектування адаптивного освітнього середовища.....	40
2.2. Алгоритм роботи освітньої системи на основі штучного інтелекту..	45
2.3. Методичні рекомендації щодо інтеграції адаптивних систем у освітній процес педагогічного ЗВО	48
Висновки до другого розділу.....	53
РОЗДІЛ 3. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ АДАПТИВНИХ СИСТЕМ НАВЧАННЯ У ПРОФЕСІЙНУ ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ.....	55
3.1. Організація, етапи та методи експериментального дослідження ...	55
3.2. Критерії та показники сформованості професійної компетентності майбутніх викладачів	58

3.3. Аналіз та інтерпретація результатів експериментального дослідження.....	63
Висновки до третього розділу.....	70
ВИСНОВКИ.....	72
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	74
ДОДАТКИ.....	84

ВСТУП

Актуальність теми. Сучасний етап розвитку освіти характеризується активним впровадженням технологій штучного інтелекту (ШІ), які істотно трансформують традиційні підходи до організації освітнього процесу у закладах вищої освіти. Глобальні тенденції цифрової трансформації, посилення вимог до гнучкості освітніх систем та персоналізації навчання, а також потреба в забезпеченні якості освітніх результатів зумовлюють необхідність переосмислення засад професійної підготовки майбутніх викладачів у контексті використання інтелектуальних освітніх технологій.

Одним із найбільш перспективних напрямів модернізації педагогічної освіти є впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту, що забезпечують індивідуалізацію освітнього процесу, аналітику навчальних досягнень і формування персоналізованих траєкторій розвитку здобувачів освіти. Такі системи поєднують педагогічні принципи гуманістичної освіти із можливостями машинного навчання, дозволяючи автоматично визначати рівень підготовленості студентів, адаптувати зміст навчального матеріалу та прогнозувати динаміку навчальних результатів.

Наукові дослідження у сфері цифрової педагогіки, навчальної аналітики та інтелектуальних освітніх систем (Н. Морзе, О. Спінн, В. Биков, О. Іванова, S. Holmes, D. Gasevic, R. Ferguson, C. Dede та ін.) доводять ефективність використання технологій штучного інтелекту для розвитку критичного мислення, підвищення мотивації до навчання та формування цифрових компетентностей. Проте проблема системного впровадження адаптивних систем навчання у процес професійної підготовки майбутніх викладачів залишається недостатньо дослідженою.

У більшості освітніх програм закладів вищої освіти акцент робиться на традиційних формах навчання, тоді як аспекти використання адаптивних освітніх платформ, аналітики даних, педагогічного дизайну інтелектуального навчального середовища та підготовки викладача до роботи з AI-технологіями

висвітлюються фрагментарно. Виникає дисбаланс між вимогами сучасного цифрового освітнього простору та рівнем готовності педагогічних кадрів до використання інноваційних інструментів, заснованих на штучному інтелекті.

Відповідно до положень Закону України «Про освіту» (2017), Концепції розвитку педагогічної освіти (2018), Стратегії цифрової трансформації освіти і науки України (2021) та Європейської рамки цифрової компетентності педагогів DigCompEdu (2022), підготовка викладачів має ґрунтуватися на принципах інноваційності, гнучкості, цифрової грамотності й орієнтації на індивідуальні освітні потреби здобувачів. Це передбачає формування у майбутніх педагогів здатності проектувати й реалізовувати адаптивні освітні середовища, керувати процесами навчання на основі даних, використовувати інструменти штучного інтелекту для оцінювання, підтримки та супроводу студентів.

Отже, актуальність дослідження зумовлена об'єктивною потребою оновлення підходів до професійної підготовки викладачів у контексті розвитку інтелектуальних освітніх технологій; необхідністю наукового обґрунтування педагогічних умов ефективного впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту; потребою формування у майбутніх викладачів цифрової та аналітичної компетентності, що відповідає викликам сучасного інформаційного суспільства; стратегічними пріоритетами державної політики України у сфері цифрової освіти.

Таким чином, дослідження проблеми впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у процес професійної підготовки майбутніх викладачів є своєчасним, науково значущим і практично орієнтованим, оскільки сприяє розвитку педагогічної освіти, підвищенню якості підготовки викладачів та формуванню компетентного фахівця, здатного ефективно діяти в умовах інтелектуально-цифрового освітнього простору.

Мета – теоретично обґрунтувати, розробити та експериментально перевірити ефективність впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у процес професійної підготовки майбутніх викладачів.

Об'єкт дослідження – процес професійної підготовки майбутніх викладачів у закладах вищої освіти.

Предмет дослідження – педагогічні умови та методика впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у процес професійної підготовки майбутніх викладачів.

Завдання дослідження:

1. Розкрити теоретико-методологічні засади професійної підготовки майбутніх викладачів у контексті цифровізації освіти та уточнити сутність понять «адаптивна система навчання», «штучний інтелект у освіті», «персоналізоване освітнє середовище».
2. Обґрунтувати концептуальні підходи, принципи й структуру адаптивної системи навчання як інструменту формування професійної компетентності майбутніх викладачів.
3. Розробити та описати методику проектування адаптивної системи навчання на основі штучного інтелекту, визначити алгоритм її функціонування та надати методичні рекомендації щодо інтеграції в освітній процес педагогічного ЗВО.
4. Експериментально перевірити ефективність впровадження розробленої адаптивної системи навчання, визначити критерії та показники сформованості професійної компетентності майбутніх викладачів, здійснити аналіз і інтерпретацію отриманих результатів.

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети та розв'язання завдань дослідження було використано комплекс взаємопов'язаних методів, які забезпечили об'єктивність, достовірність і повноту отриманих результатів.

Серед **теоретичних методів** дослідження нами було використано: аналіз, синтез, узагальнення, систематизація, зокрема для вивчення філософської, психолого-педагогічної, науково-методичної та інформаційно-технологічної літератури з проблеми професійної підготовки викладачів, цифровізації освіти та використання технологій штучного інтелекту в

навчанні; порівняльний аналіз для зіставлення вітчизняного й зарубіжного досвіду впровадження адаптивних систем навчання; системний, компетентнісний і діяльнісний підходи для визначення структури професійної компетентності викладача та логіки її формування в умовах використання інтелектуальних освітніх технологій; метод моделювання для побудови структурно-функціональної моделі адаптивної системи навчання майбутніх викладачів на основі штучного інтелекту та прогностичний аналіз для визначення перспектив розвитку педагогічної освіти в умовах інтелектуалізації освітнього середовища.

Серед **емпіричних методів** дослідження нами було використано: спостереження за освітнім процесом для виявлення особливостей використання цифрових та адаптивних технологій у підготовці майбутніх викладачів; методи анкетування, опитування та інтерв'ювання для з'ясування рівня готовності студентів і викладачів до використання адаптивних систем навчання та ставлення до технологій штучного інтелекту; діагностичні методики, а саме тестування, самооцінювання, експертне оцінювання, для визначення рівня сформованості компонентів професійної компетентності; метод педагогічного експерименту для перевірки ефективності запропонованої моделі впровадження адаптивних систем навчання на основі ШІ у процес професійної підготовки майбутніх викладачів; аналіз результатів навчальної діяльності студентів для оцінювання динаміки змін показників професійної готовності в контрольних та експериментальних групах.

Серед методів **математичної статистики** нами було використано методи кількісного та якісного аналізу експериментальних даних, обчислення середніх показників, відсоткових співвідношень, коефіцієнтів приросту; варіаційно-статистичні методи дозволили здійснити перевірку достовірності результатів педагогічного експерименту, оцінити статистичну значущість відмінностей між контрольними й експериментальними групами.

Теоретична цінність та прикладна значущість отриманих результатів полягає у науковому обґрунтуванні сутності, структури та

впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у процес професійної підготовки майбутніх викладачів. У роботі уточнено та розширено понятійно-категоріальний апарат сучасної педагогічної науки за рахунок конкретизації таких понять, як «адаптивна система навчання», «інтелектуальне освітнє середовище», «персоналізоване навчання», «професійна компетентність викладача у цифровому освітньому просторі». Уточнено теоретико-методологічні засади використання технологій штучного інтелекту в освіті, визначено структурно-функціональну модель адаптивної системи навчання майбутніх викладачів, що поєднує педагогічні, когнітивні та інформаційно-технологічні компоненти. Отримані результати поглиблюють наукові уявлення про закономірності, принципи й механізми інтелектуалізації освітнього процесу, розкривають можливості використання даних освітньої аналітики для формування індивідуальних освітніх траєкторій здобувачів освіти.

Практична значущість дослідження полягає у можливості використання розроблених теоретичних положень, моделі та результатів експериментальної перевірки у процесі модернізації змісту та технологій професійної підготовки викладачів у закладах вищої освіти. Матеріали дослідження можуть бути впроваджені у процес розроблення та реалізації освітньо-професійних програм для майбутніх викладачів; при створенні курсів підвищення кваліфікації педагогічних працівників з питань цифрової та AI-грамотності; у діяльності кафедр і навчально-методичних центрів при впровадженні адаптивних освітніх середовищ та інструментів аналітики навчальних даних; у підготовці методичних рекомендацій для викладачів щодо ефективного використання штучного інтелекту у освітньому процесі.

Результати дослідження сприяють формуванню нової парадигми професійної підготовки педагогічних кадрів, орієнтованої на індивідуалізацію навчання, розвиток цифрової компетентності та підвищення якості освіти в умовах інтелектуально-цифрової трансформації.

Апробація результатів дослідження. Основні положення та

результати дослідження було представлено у тезах Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції «Нові педагогічні виміри професійного розвитку майбутніх учителів: сучасні реалії та виклики». 14 листопада 2025 р.

Структура магістерської роботи. Магістерська робота складається зі вступу, 3 розділів, підрозділів до них, висновків до розділів, загальних висновків, списку використаних джерел, додатків. Загальний обсяг магістерської роботи становить 87 сторінки, 12 таблиць, 4 рисунка, використаних джерел - 73 найменування, 1 додатки. Основний текст роботи викладено на 70 сторінках.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВПРОВАДЖЕННЯ АДАПТИВНИХ СИСТЕМ НАВЧАННЯ НА ОСНОВІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ У ПРОФЕСІЙНУ ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ

1.1. Сутність і структура професійної підготовки майбутнього викладача в умовах цифровізації освіти

Процеси цифровізації освіти, глобалізації суспільних відносин та стрімкий розвиток технологій штучного інтелекту докорінно трансформують вимоги до сучасного педагога. В умовах переходу до освіти нового покоління особливої актуальності набуває проблема створення інноваційних моделей професійної підготовки майбутніх викладачів, що базуються на принципах адаптивності, персоналізації та інтерактивності. Саме рівень готовності педагога до використання інтелектуальних освітніх систем визначає ефективність освітнього процесу, здатність освітнього середовища реагувати на індивідуальні потреби здобувачів освіти та забезпечувати безперервний розвиток компетентностей.

Аналіз сучасних наукових досліджень свідчить, що питання впровадження адаптивних систем навчання в освіту активно розробляється у світовій педагогічній науці, проте в українському контексті воно ще перебуває на етапі становлення. Незважаючи на значний науково-методичний доробок у сфері цифровізації освіти, проблема формування готовності майбутніх викладачів до використання штучного інтелекту в освітньому процесі залишається недостатньо дослідженою і потребує подальшого теоретичного осмислення та практичного впровадження [1].

Зокрема, питання цифрової трансформації педагогічної освіти розглядалися у працях В. Бикова, Н. Морзе, О. Спіріна, які акцентують на необхідності оновлення методологічних засад підготовки педагогів в умовах розвитку інформаційного суспільства. Використання штучного інтелекту в

навчанні досліджували Т. Шевченко, М. Жалдак, І. Роберт, які підкреслюють потенціал інтелектуальних систем у підвищенні якості освіти та розвитку аналітичного мислення студентів [3; 6; 8; 10]. Психолого-педагогічні аспекти формування цифрової компетентності майбутніх викладачів розкрито в працях Л. Карташової, С. Сисоєвої, Л. Петухової, О. Овчарук та інших [12; 24; 35].

Підвищена наукова увага до проблеми адаптивного навчання зумовлена необхідністю пошуку ефективних способів індивідуалізації освітнього процесу, що відповідає запитам сучасного покоління студентів, орієнтованих на гнучкі, технологічно насичені форми навчання.

Зростання наукової зацікавленості проблемою впровадження адаптивних систем навчання пояснюється тим, що вони забезпечують гнучке реагування освітнього середовища на потреби студентів, сприяють розвитку самостійності, критичного мислення та цифрової грамотності. Як зазначає О. Спірін, ефективність цифрового навчального середовища визначається рівнем його адаптивності, інтерактивності та здатністю до аналітичної обробки освітніх даних у режимі реального часу [23].

Дослідження В. Кухаренка і Н. Морзе присвячені розробленню педагогічних моделей інтеграції штучного інтелекту у систему підготовки викладачів, що передбачають автоматизовану підтримку навчання, рекомендаційні системи та динамічне формування індивідуальних траєкторій здобувачів. Автори підкреслюють, що такі технології дозволяють не лише підвищити ефективність навчання, а й формують у педагогів аналітичну компетентність, необхідну для інтерпретації освітньої аналітики [35; 46].

Комплексний аналіз сучасних досліджень у сфері педагогічної освіти (Л. Лук'янова, О. Пометун, С. Сисоєва) свідчить, що підготовка майбутнього викладача до діяльності в умовах цифрового освітнього середовища повинна охоплювати:

- психолого-педагогічну готовність до використання інтелектуальних систем;

- цифрову компетентність, що включає навички роботи з адаптивними платформами;
- методичну підготовку до розроблення навчальних курсів із використанням інструментів штучного інтелекту;
- рефлексивну здатність до постійного вдосконалення власної діяльності на основі освітньої аналітики [13; 16; 18; 57].

Зарубіжний досвід (G. Siemens, R. Baker, D. McCarthy) свідчить про ефективність використання систем AI-driven Learning у вищій освіті, де машинне навчання застосовується для аналізу стилів навчання, прогнозування результатів і формування персоналізованих освітніх маршрутів. Такі підходи активно інтегруються у програми підготовки педагогічних кадрів у США, Канаді, Південній Кореї та країнах ЄС [21; 31].

Вітчизняні дослідження, таких науковців як Н. Морзе, О. Литвин, С. Лещенко, доводять доцільність створення адаптивного цифрового середовища у закладах вищої освіти, що забезпечує гнучку підтримку індивідуальної освітньої траєкторії здобувача [30]. Це вимагає нових педагогічних підходів, орієнтованих на інтеграцію технологій штучного інтелекту у традиційні та змішані форми навчання.

У сучасному освітньому просторі спостерігаються такі провідні тенденції:

- персоналізація навчання за допомогою інтелектуальних систем рекомендацій;
- інтеграція міждисциплінарних підходів у підготовку викладачів;
- розвиток освітньої аналітики для підвищення ефективності освітніх рішень;
- створення партнерств між університетами та технологічними компаніями з метою апробації AI-рішень у навчанні [38].

Як зазначає ЮНЕСКО (2024), упровадження штучного інтелекту в освіті має спиратися на принципи етичності, гуманістичної спрямованості та збереження провідної ролі викладача як наставника й фасилітатора навчання [55].

Таким чином, адаптивні системи навчання на основі штучного інтелекту виступають важливим чинником модернізації професійної підготовки майбутніх викладачів. Вони забезпечують:

- підвищення мотивації студентів;
- розвиток індивідуальних освітніх стратегій;
- удосконалення педагогічного проектування;
- формування цифрової компетентності викладача нового покоління [14].

Отже, ефективна інтеграція адаптивних технологій штучного інтелекту в освітній процес є передумовою якісної підготовки майбутніх педагогів до роботи в умовах цифрової трансформації освіти (рис.1.1).

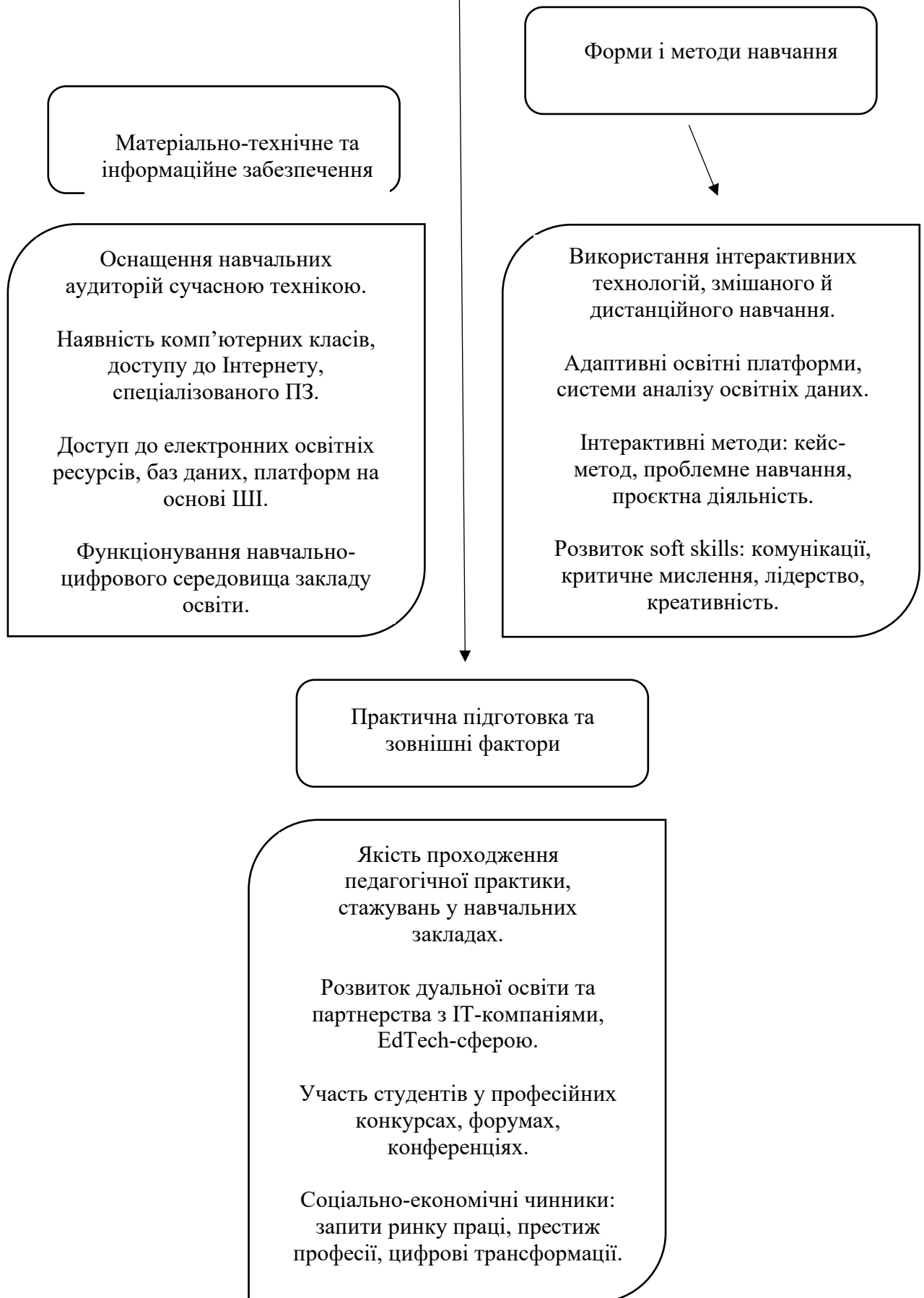

Рис. 1.1. Фактори, які впливають на ефективність професійної підготовки майбутнього викладача в умовах цифровізації освіти [4; 33]

Отже, професійна підготовка майбутніх викладачів до діяльності в умовах змішаного навчання є складним, багаторівневим і динамічним процесом, який поєднує теоретичну, практичну та особистісну складові професійного становлення. Підвищений інтерес до цієї проблеми зумовлений не лише актуальністю цифрової трансформації освіти, а й потребою у формуванні нової моделі педагогічної підготовки, орієнтованої на інтеграцію інноваційних технологій, розвиток цифрової компетентності, критичного мислення та комунікативної культури викладача.

Аналіз наукових підходів і нормативно-правових документів свідчить, що ефективність професійної підготовки значною мірою визначається узгодженістю освітнього процесу з вимогами сучасного освітнього середовища. Важливе значення має нормативно-правове забезпечення, яке охоплює законодавчі акти України у сфері освіти, стандарти вищої освіти за спеціальностями педагогічного спрямування, нормативно-методичні документи МОН України, а також ліцензійні умови й вимоги до акредитації освітніх програм [58].

Зміст освітніх програм має відображати міждисциплінарний характер сучасної педагогічної освіти, забезпечувати практичну спрямованість навчальних дисциплін і відповідність потребам ринку праці. Особлива увага приділяється формуванню ключових компетентностей XXI століття - цифрової, комунікативної, аналітичної та соціальної.

Ефективна підготовка неможлива без належного матеріально-технічного та інформаційного забезпечення, що передбачає оснащення аудиторій сучасними технічними засобами, доступ до комп'ютерних класів, інтернет-ресурсів, навчальних платформ і баз даних.

Значну роль відіграють форми й методи навчання, серед яких — інтерактивні технології, змішане та дистанційне навчання, адаптивні освітні платформи, проблемне навчання, кейс-методи, проєктна діяльність. Такі підходи сприяють розвитку у студентів навичок самоосвіти, творчості, комунікації та здатності до рефлексії [66].

Не менш важливою складовою є практична підготовка, що включає проходження педагогічної практики, стажування, участь у конференціях, форумах, конкурсах професійної майстерності, а також розвиток дуальної освіти й партнерства з освітніми установами та ІТ-компаніями.

Серед зовнішніх соціально-економічних чинників особливе значення мають стан освітньої системи, рівень престижу педагогічної професії, тенденції ринку праці та вплив глобалізаційних і цифрових трансформацій.

Таким чином, підготовка майбутніх викладачів до діяльності у змішаній формі навчання потребує цілісного, системного підходу, що поєднує нормативне, змістове, технологічне, методичне й практичне забезпечення освітнього процесу. Подальші дослідження мають бути спрямовані на розробку ефективних моделей інтеграції цифрових технологій у педагогічну підготовку та оцінювання їхнього впливу на якість професійної готовності випускників.

1.2. Поняття, принципи та класифікація адаптивних систем навчання

Управління є невід'ємним елементом будь-якої спільної діяльності чи соціальної взаємодії. В освітньому контексті воно виступає не лише організаційним інструментом, а й механізмом цілеспрямованого розвитку системи освіти. Поява і розвиток управлінських процесів тісно пов'язані з еволюцією суспільних структур і становленням державності, що забезпечило можливість системного впливу на процеси соціалізації, виховання й навчання.

Залежно від об'єкта впливу управління набуває різних форм і методів реалізації. У сфері освіти воно спрямоване на організацію, координацію та вдосконалення навчально-виховного процесу. Чим складнішою та динамічнішою стає освітня система, тим більшого значення набуває наукове управління, засноване на глибокому розумінні закономірностей розвитку педагогічних явищ [71].

Сучасна педагогічна наука розглядає управління як цілеспрямований, свідомий вплив на суб'єктів і процеси освітнього середовища, що забезпечує його стабільність, розвиток і здатність до адаптації. Особливого значення в умовах цифрової трансформації освіти набуває адаптивне управління, орієнтоване на гнучке реагування освітньої системи на зовнішні зміни та індивідуальні потреби здобувачів освіти.

Еволюційно поняття адаптивності в управлінні формувалося паралельно з розвитком суспільних відносин і наукових шкіл. Якщо на ранніх етапах управління розумілося як жорстке підпорядкування і контроль, то з часом воно трансформувалося у форму партнерської взаємодії, що ґрунтується на діалозі, узгодженні цілей і врахуванні людського чинника. Внесок класичних теорій менеджменту (Ф. Тейлор, Е. Мейо, Д. Мак-Грегор, А. Маслоу, Ф. Герцберг, Р. Лайкерт, М. Фоллет та ін.) став підґрунтям для формування сучасного розуміння управління як соціально орієнтованого процесу, у якому людина є головним носієм змін [9; 20; 27;63].

Подальший розвиток адаптивного управління в освіті був пов'язаний із переходом до гуманістичної та особистісно орієнтованої парадигми. Зокрема, у 1980–1990-х роках педагогічна наука почала активно інтегрувати знання психології, соціології, кібернетики та інформатики, що дозволило осмислити управління не лише як технологічний процес, а як інтерактивну систему взаємодії між усіма учасниками освітнього процесу.

Вітчизняна дослідниця Г. Єльнікова визначає адаптивне управління як процес взаємовпливу і взаємопристосування дій суб'єктів освітньої діяльності, спрямований на досягнення спільно визначеної мети. Його сутність полягає у створенні механізмів спрямованої самоорганізації системи освіти, яка здатна до гнучкої реакції на внутрішні та зовнішні виклики [34].

У сучасних умовах розвитку штучного інтелекту (ШІ) адаптивне управління набуває нового змісту. Воно базується на використанні інтелектуальних освітніх систем, здатних автоматично аналізувати дані про навчальну діяльність студентів, прогнозувати результати, формувати

індивідуальні траєкторії навчання й коригувати педагогічний вплив. Таким чином, адаптивні системи навчання на основі ШІ виступають інструментом реалізації принципів адаптивного управління в педагогічній практиці [37].

Основними функціями такого управління в освітньому процесі є:

1. Моніторинг та аналіз освітніх даних: виявлення індивідуальних освітніх потреб, динаміки успішності, рівня мотивації студентів.
2. Прогнозування освітніх результатів: моделювання можливих сценаріїв навчальної діяльності з урахуванням адаптивних параметрів.
3. Проектування індивідуальних освітніх маршрутів: формування варіативних програм, що відповідають рівню підготовки та особистісним особливостям здобувача.
4. Зворотний зв'язок і самокорекція системи: забезпечення двосторонньої комунікації між викладачем, студентом і цифровим середовищем.
5. Самоорганізація і рефлексія: створення умов для саморегуляції, критичного осмислення та вдосконалення педагогічної діяльності [48].

Адаптивне управління у вищій школі, зокрема у професійній підготовці майбутніх викладачів, має бути спрямоване на формування готовності педагогів до роботи з цифровими технологіями, розвитку гнучкого мислення, здатності до прогнозування, аналізу та самоуправління. Відтак, ефективність освітнього процесу в умовах використання штучного інтелекту залежить від того, наскільки управління цим процесом є адаптивним, інтегрованим і орієнтованим на особистість (рис.1.2).

Рис.1.2. Функціональний цикл адаптивного управління [49]

Адаптивне управління у сфері освіти поєднує в собі як вертикальні, так і горизонтальні форми взаємодії, що проявляються у поєднанні субординаційних і партнерських відносин між учасниками управлінського процесу. Такий підхід сприяє збалансуванню формального адміністрування з елементами партисипативного управління, коли колектив виступає активним суб'єктом ухвалення рішень.

За своєю суттю адаптивне управління уможливорює гармонійне поєднання зовнішніх управлінських впливів із внутрішніми процесами саморегуляції та самоуправління, що особливо важливо в освітньому середовищі, де кожен учасник має власні потреби, ресурси та рівень емоційної компетентності. Орієнтація такого управління водночас і на процес, і на результат забезпечує динамічний розвиток системи та її готовність до змін.

Технологічна складова адаптивного управління передбачає чітку логіку дій, добір адекватних методів, засобів і стратегій, що сприяють досягненню узгоджених цілей. Його механізм ґрунтується на взаємоузгодженні впливів, тобто здатності керівника спрямовувати розвиток системи, водночас зберігаючи простір для самореалізації й саморозвитку кожного суб'єкта освітнього процесу [60].

З позицій синергетичного підходу адаптивне управління спирається на

низку закономірностей, серед яких:

- активізація внутрішніх механізмів розвитку організації;
- узгодження різних за походженням процесів через діалог і взаємодію;
- залежність ефективності управління від реалістичності поставлених цілей;
- взаємоадаптація керуючої та керованої підсистем;
- забезпечення балансу між керівним впливом і самоспрямованістю виконавців;
- моніторинг та рефлексивний аналіз управлінських рішень;
- єдність поточного коригування й перспективного планування;
- посилення суб'єктності учасників і партнерських стосунків;
- зв'язок між результативністю управління та рівнем його наукової обґрунтованості;
- підтримання інформаційного обміну, який забезпечує своєчасне коригування дій і стратегій [72].

На основі зазначених закономірностей виокремлюються ключові принципи адаптивного управління, серед яких:

- орієнтація на розвиток особистості та природовідповідність її зростання;
- принцип резонансу (узгодження цілей і цінностей учасників управління);
- управління через самоуправління;
- діалогічність і партнерська взаємодія;
- мотивація до постійного вдосконалення;
- підвищення професійної компетентності;
- спрямована самоорганізація та кооперація;
- гнучке саморегулювання;
- спільне прогнозування майбутнього розвитку системи;
- відкритість до інновацій і змін [50].

В умовах сучасної освіти адаптивне управління набуває гуманістичного змісту, орієнтуючись не лише на ефективність процесів, а й на збереження

психологічного благополуччя учасників освітнього середовища. Його метою є створення умов для розвитку емоційного інтелекту керівників як основи їхньої здатності до емпатії, рефлексії, конструктивної взаємодії та мотивації колективу.

Управлінська діяльність, побудована на адаптивних засадах, сприяє формуванню гнучкої організаційної культури, у якій керівник виступає фасилітатором розвитку, а не лише адміністратором. У таких умовах особистісно зорієнтоване лідерство, рефлексивне управління й уміння розпізнавати емоційні сигнали колективу стають ключовими чинниками ефективності закладу освіти.

Отже, адаптивне управління розвитком емоційного інтелекту керівників освітніх установ виступає не лише управлінською технологією, а й філософією взаємодії, що забезпечує баланс між цілеспрямованістю, гнучкістю та людяністю управлінського процесу.

1.3. Можливості штучного інтелекту у створенні персоналізованого освітнього середовища

Попри наявність дискусійних аспектів, зокрема питань, що стосуються забезпечення конфіденційності даних, застосування технологій штучного інтелекту (ШІ) в освітньому процесі визнається доцільним та перспективним напрямом модернізації освітнього середовища. ШІ розглядається як інтелектуальний асистент педагога, що сприяє створенню персоналізованого навчального простору та підтримує ефективний зворотний зв'язок між учасниками освітнього процесу.

Науковці зазначають, що впровадження інноваційних технологій у сферу освіти має низку позитивних наслідків: зниження рівня навчальної тривожності здобувачів, зростання їхньої готовності до використання цифрових інструментів, а також посилення мотивації до навчання [15, с. 51].

Одним із поширених прикладів інтеграції ШІ у професійну освіту є чат-

боти, які забезпечують віртуальне спілкування, надають консультації, пояснення та організують навчальну взаємодію в онлайн-форматі. Такі системи можуть виконувати роль персональних наставників, адаптуючи навчальний процес до потреб кожного здобувача (табл.1.1).

Таблиця 1.1.

**Можливості застосування ШІ в наукових дослідженнях різних дисциплін
[1; 40]**

№	Напрямок застосування	Характеристика
1	Аналіз даних і розпізнавання образів	Обробка великих масивів даних, виявлення закономірностей і тенденцій; використовується у геноміці, кліматології, соціальних науках.
2	Обробка природної мови (NLP)	Дає змогу комп'ютерам розуміти, інтерпретувати та генерувати людську мову; використовується у лінгвістиці, літературознавстві, соціології.
3	Комп'ютерний зір	Аналізує візуальні дані (зображення, відео); застосовується в медицині, супутникових дослідженнях, безпеці.
4	Відкриття та розробка лікарських засобів	Прискорює процес створення медикаментів шляхом прогнозування властивостей і взаємодій сполук.
5	Робототехніка та автоматизація	Використовується для виконання лабораторних і технічних завдань, що підвищує точність та ефективність експериментів.
6	Системи рекомендацій	Забезпечують персоналізовані поради на основі поведінки користувача; актуальні для академічного середовища.
7	Симуляція та моделювання	Дозволяють створювати складні моделі для прогнозування та дослідження природних і соціальних процесів.
8	Пошук інформації та синтез знань	Сприяє інтеграції результатів із різних джерел, виявленню прогалин у дослідженнях та формуванню нових гіпотез.

Використання технологій штучного інтелекту як помічника педагога у професійній освіті відкриває широкі перспективи для оптимізації викладання, підвищення ефективності освітнього процесу та формування адаптивного навчального середовища.

Основні напрями практичного застосування ШІ включають:

1. Персоналізоване навчання.

Інтелектуальні системи аналізують індивідуальні особливості, рівень підготовки та навчальні потреби здобувачів. На підставі цих даних вони формують персоналізовані завдання, добирають оптимальні навчальні ресурси та коригують складність матеріалу. Завдяки алгоритмам машинного

навчання система адаптує освітню траєкторію кожного здобувача, підтримуючи його мотивацію та забезпечуючи ефективне засвоєння знань.

2. Автоматизоване оцінювання.

ШІ здатний здійснювати об'єктивну перевірку знань, оперативно надавати результати та рекомендації для покращення успішності. Серед ключових переваг такого підходу [25]:

- об'єктивність - оцінювання базується на стандартизованих алгоритмах, що усуває суб'єктивний чинник;
- економія часу - автоматизовані системи дозволяють швидко оцінювати великі обсяги робіт;
- надійність - відсутність впливу людського фактора (втоми, емоцій);
- зворотний зв'язок - надання рекомендацій і додаткових матеріалів для вдосконалення знань;
- прогнозування успішності - аналітика дозволяє визначати потенційні труднощі та планувати індивідуальну підтримку.

3. Підтримка педагогічних рішень.

Системи ШІ здатні аналізувати великі масиви освітніх даних, визначати тенденції та формувати звіти, які допомагають викладачам оптимізувати навчальні програми, підбирати методики та прогнозувати результати навчання. Це сприяє прийняттю педагогічно обґрунтованих рішень.

4. Генерація навчального контенту.

Інтелектуальні системи можуть автоматично створювати навчальні матеріали, адаптовані до потреб ринку праці, рівня підготовки здобувачів і стилю викладання педагога. Такий підхід забезпечує актуальність навчальних програм і сприяє розвитку компетентностей, затребуваних у сучасних умовах.

5. Інтерактивна взаємодія зі здобувачами освіти [39].

Віртуальні асистенти та чат-боти на основі ШІ забезпечують постійну комунікацію з учасниками освітнього процесу, відповідають на запитання, надають пояснення, стимулюють активну участь і самостійність у навчанні.

Віртуальні асистенти, що функціонують на базі технологій штучного

інтелекту, оснащені системами розпізнавання природної мови та контекстного аналізу, що дає змогу забезпечити глибшу взаємодію зі здобувачами освіти. Завдяки можливостям ШІ такі асистенти здатні надавати точні, адаптовані та зрозумілі відповіді, сприяючи глибшому засвоєнню навчального матеріалу.

У разі виникнення труднощів із розумінням певної теми система автоматично надає додаткові пояснення у текстовому чи аудіоформаті, що забезпечує індивідуалізацію освітнього процесу. Крім того, віртуальний асистент може пропонувати інтерактивні вправи, завдання чи тести, аналізувати отримані результати та формувати рекомендації для подальшого розвитку навчальних досягнень здобувача освіти [47].

6. Моніторинг навчального прогресу

Системи штучного інтелекту відіграють важливу роль у відстеженні динаміки навчальних результатів. Вони здатні аналізувати активність здобувача на освітній платформі, виконання завдань і якість засвоєння матеріалу, визначаючи проблемні теми або зони ризику.

На основі аналітичних даних ШІ формує індивідуальні рекомендації, пропонує додаткові матеріали, вправи чи ресурси для усунення виявлених труднощів. Такі системи можуть автоматично генерувати персоналізований навчальний план, який враховує рівень підготовки, стиль навчання та освітні потреби кожного здобувача.

До того ж, інтелектуальні платформи забезпечують інформаційну підтримку процесу навчання: надсилають нагадування про терміни виконання завдань, дати тестувань, результати оцінювання тощо. Використання мотиваційних інструментів (віртуальних досягнень, рейтингів, бейджів) підвищує зацікавленість і сприяє формуванню позитивної навчальної мотивації [56].

Одним із найефективніших напрямів застосування ШІ у професійній освіті є використання симуляційних систем, які моделюють реальні виробничі чи професійні ситуації. Такі платформи створюють безпечне віртуальне середовище для набуття практичного досвіду, що є особливо актуальним для

підготовки здобувачів медичних, технічних та інженерних спеціальностей.

Завдяки можливостям штучного інтелекту симуляційні системи можуть створювати віртуальних пацієнтів із різними клінічними симптомами або імітувати невідкладні ситуації (серцеві напади, травми, ускладнення тощо). Під час таких тренувань здобувач має приймати рішення та здійснювати відповідні дії, що формує оперативність мислення, професійну рефлексію та навички дій у стресових умовах.

Подібні тренажери сприяють розвитку критичного мислення, швидкого прийняття рішень та професійної самостійності, дозволяючи майбутнім фахівцям відпрацьовувати практичні навички без ризику для реальних пацієнтів або об'єктів діяльності.

Використання ШІ у ролі персонального помічника педагога відкриває нові можливості для інноваційного, ефективного та інтерактивного навчання. Технології ШІ дозволяють не лише підвищити якість викладання, але й забезпечити індивідуалізацію освітніх траєкторій, адаптацію змісту до рівня підготовки здобувачів та актуальних потреб ринку праці [61].

Одним із найвідоміших прикладів таких інструментів є мовна модель ChatGPT, розроблена компанією OpenAI. Вона здатна генерувати тексти, подібні до людських, що робить її ефективним засобом для інтерактивного навчання. Модель навчена на великих масивах текстових даних, що дає змогу глибоко розуміти мовний контекст і формувати осмислені відповіді на запитання.

Педагоги професійної освіти можуть використовувати ChatGPT для:

- створення навчальних матеріалів та інструкцій;
- генерації запитань і тестів для перевірки знань;
- формування візуальних і текстових пояснень складних тем;
- імітації індивідуальних консультацій або рольових занять.

Застосування таких інструментів забезпечує високу інтерактивність, сприяє розвитку цифрової грамотності та формуванню інноваційного мислення майбутніх фахівців [65].

Інтеграція штучного інтелекту в освітню діяльність стає одним із ключових чинників розвитку сучасної педагогічної практики. Зокрема, мовна модель ChatGPT може бути ефективним інструментом для організації навчання, формування зворотного зв'язку та індивідуалізації освітнього процесу.

Завдяки здатності аналізувати відповіді здобувачів освіти, ChatGPT може виявляти типові помилки, пояснювати їх суть і надавати цільові рекомендації щодо покращення результатів. Такий підхід сприяє розвитку рефлексивних умінь і підвищенню рівня самостійності здобувачів освіти.

Однією з ключових переваг ChatGPT є доступність у будь-який час, що дає змогу здобувачам отримувати консультації, пояснення та навчальну підтримку поза межами аудиторії. Це розширює можливості самостійного навчання та формує індивідуальні освітні траєкторії [69].

Використання штучного інтелекту у викладацькій діяльності дозволяє педагогам підвищувати мотивацію здобувачів освіти через створення інтерактивних, проблемно орієнтованих занять, що враховують рівень підготовки, стиль навчання та пізнавальні особливості кожного учасника освітнього процесу.

Одним із сучасних інструментів на базі штучного інтелекту, що активно використовується в освіті, є платформа MagicSchool. Це віртуальний помічник педагога, розроблений для підвищення ефективності щоденної професійної діяльності викладачів.

MagicSchool об'єднує понад 60 індивідуальних інструментів, які спрямовані на задоволення різноманітних педагогічних потреб — від планування уроків до аналітики навчальних досягнень. Її функціональні можливості забезпечують гнучке поєднання педагогічної творчості з автоматизацією рутинних завдань, що сприяє підвищенню продуктивності освітнього процесу.

Основні функції платформи:

1. Планування уроків. MagicSchool допомагає створювати змістовні та інтерактивні уроки, що включають мультимедійні ресурси, інтерактивні

- завдання, оцінювання та індивідуальні маршрути навчання.
2. Створення оцінювальних матеріалів. Платформа дає змогу генерувати тести, запитання, анкетування та підсумкові перевірки знань, адаптовані до навчальної програми.
 3. Доступ до бібліотеки ресурсів. Система має велику базу матеріалів: робочих аркушів, відеоуроків, презентацій, шаблонів планів занять, які можна шукати за предметом або освітнім рівнем.
 4. Професійний розвиток педагогів. MagicSchool пропонує онлайн-курси, майстер-класи та тренінги для вдосконалення педагогічної майстерності та освоєння сучасних методів навчання.
 5. Моніторинг прогресу здобувачів освіти. Інструменти аналітики дозволяють відстежувати успішність, виявляти навчальні труднощі й формувати рекомендації для подальшої роботи.
 6. Педагогічна взаємодія. Платформа створює середовище для співпраці педагогів, обміну досвідом і колективного вдосконалення освітніх практик.
 7. Підтримка інклюзивної освіти. MagicSchool містить ресурси для роботи з дітьми з особливими освітніми потребами, забезпечуючи доступність та інклюзивність освітнього процесу [69].

Таким чином, MagicSchool виступає інтелектуальним асистентом педагога, який сприяє оптимізації освітнього процесу, підвищенню його якості та мотивації учасників навчання.

Ще одним ефективним інструментом у педагогічній практиці є QuestionWell- платформа, створена для генерації навчальних запитань і формулювання цілей на основі змісту навчального матеріалу.

Основні можливості QuestionWell включають:

1. Введення теми. Користувач задає тему або текстовий матеріал, на основі якого система аналізує зміст і формує навчальні цілі.
2. Автоматичне визначення навчальних цілей. ШІ виокремлює ключові змістові компоненти, формулює цілі та пропонує запитання різних типів

(вибір відповіді, заповнення пропусків, коротка відповідь тощо).

3. Редагування та вибір запитань. Викладач може самостійно обирати, коригувати або доповнювати сформульовані запитання, створюючи власні тести чи вікторини.
4. Експорт результатів. QuestionWell надає різні варіанти експорту: від інтерактивних занять до підсумкових оцінювань і резервних матеріалів для дистанційного навчання.
5. Інструмент підтримує багатомовність, що робить його універсальним для використання у міжнародному освітньому середовищі [50].

Teachable Machine - це веб-інструмент, який дозволяє користувачам без спеціальних знань у галузі програмування чи машинного навчання створювати власні симуляційні моделі на базі ШІ.

Цей сервіс розроблений компанією Google для освітніх і творчих потреб. Викладачі, здобувачі освіти, науковці та інноватори можуть створювати моделі розпізнавання зображень, звуків або поз, використовуючи власні навчальні набори даних.

Teachable Machine сприяє розвитку експериментальних навичок, дослідницького мислення та розуміння принципів штучного інтелекту, що особливо важливо для професійної освіти технічного спрямування.

Сучасні платформи, що функціонують на основі штучного інтелекту, відкривають широкі можливості для оптимізації освітнього процесу та професійного зростання викладачів. Такі системи поєднують інструменти планування, аналітики, моніторингу й персоналізації навчання, забезпечуючи високий рівень адаптивності освітнього середовища [28].

Серед ключових функцій подібних систем можна виокремити:

1. Інтелектуальне планування занять. Викладач має змогу створювати структуровані та динамічні плани занять, інтегруючи мультимедійні матеріали, інтерактивні завдання й автоматизовані елементи оцінювання. Завдяки алгоритмам ШІ система пропонує оптимальний зміст, що відповідає рівню підготовки здобувачів освіти.

2. Автоматизоване створення й адаптація оцінювальних матеріалів. Адаптивні системи навчання дозволяють формувати тести, ситуаційні завдання та інтерактивні кейси, що змінюють рівень складності відповідно до результатів здобувача. Це сприяє більш точному вимірюванню навчальних досягнень і розвитку індивідуальної освітньої траєкторії.
3. Доступ до цифрових освітніх ресурсів. Інтегровані бібліотеки платформ містять широке коло методичних матеріалів - навчальні відео, інтерактивні презентації, робочі аркуші, візуальні симуляції. Пошук здійснюється за тематичними, рівневими та компетентнісними параметрами, що полегшує підготовку до занять.
4. Підтримка професійного розвитку викладачів. На базі інтелектуальних систем можливе проходження онлайн-курсів, вебінарів і тренінгів із використання інноваційних педагогічних технологій. Це сприяє формуванню цифрової та методичної компетентності майбутніх педагогів, а також їхній готовності до роботи в умовах цифрової трансформації освіти.
5. Моніторинг і аналітика навчальних досягнень. Завдяки інструментам збору та аналізу даних викладач може відстежувати динаміку навчання студентів, виявляти труднощі у засвоєнні матеріалу, формувати аналітичні звіти та пропонувати персоналізовану підтримку.
6. Комунікація та професійна взаємодія. Платформи на основі ІІІ створюють умови для обміну досвідом між педагогами, колективної розробки навчальних матеріалів і спільної участі у проєктах, спрямованих на вдосконалення освітнього процесу.
7. Інклюзивна підтримка навчання. Адаптивні системи можуть автоматично враховувати особливі освітні потреби здобувачів, добираючи відповідні ресурси та методи подачі матеріалу, що сприяє створенню інклюзивного середовища.
8. Таким чином, використання інтелектуальних платформ, подібних до

MagicSchool або QuestionWell, дозволяє майбутнім викладачам не лише удосконалювати педагогічну майстерність, а й опанувати сучасні технології персоналізованого навчання. Наприклад, система QuestionWell автоматично визначає навчальні цілі та формує набір тестових запитань різних рівнів складності, що значно полегшує процес створення якісних інструментів оцінювання [29; 36; 43; 53].

Такі цифрові рішення демонструють реальний потенціал інтеграції штучного інтелекту в систему професійної підготовки педагогів, сприяючи підвищенню ефективності навчання, розвитку аналітичного мислення викладачів і формуванню їх готовності до використання інноваційних освітніх технологій у майбутній професійній діяльності.

Однією з ефективних можливостей інтеграції штучного інтелекту в освітній процес є автоматизоване генерування навчальних матеріалів, завдань і тестових запитань. Сучасні інструменти на кшталт QuestionWell реалізують цю функцію шляхом аналізу введеного текстового матеріалу та побудови системи цілей навчання, що відповідають змісту. Такий підхід підвищує ефективність підготовки педагогів до роботи з адаптивними освітніми платформами.

1. Визначення теми та побудова змісту.

Користувач задає тему чи напрям, на основі якого система формує структуру запитань і навчальних цілей. Можна використовувати як готові навчальні матеріали, так і створювати нові тексти безпосередньо у середовищі програми. Алгоритми штучного інтелекту визначають релевантні освітні стандарти, дозволяючи викладачеві додатково уточнити або доповнити їх. Інструмент підтримує багатомовний інтерфейс і регулярно оновлюється, забезпечуючи розширення функцій (наприклад, створення завдань із короткими відповідями чи заповненням пропусків).

2. Формування навчальних цілей і запитань.

Система аналізує вхідні дані, виокремлює основні освітні цілі та автоматично генерує запитання різних типів — тестові, аналітичні, відкриті

тощо. Для кожної цілі вказується кількість створених запитань, що дає можливість викладачеві оперативно добирати матеріал відповідно до педагогічного задуму. Інструмент також забезпечує фільтрацію за видами запитань, рівнем складності чи тематикою.

3. Добір та редагування запитань.

Викладач має змогу переглядати запропоновані варіанти, редагувати формулювання, змінювати правильні відповіді, дублювати чи вилучати непотрібні елементи. Додатково передбачена можливість позначати запитання для подальшого вдосконалення алгоритму ШІ, що сприяє самонавчанню системи та підвищенню якості генерованого контенту.

4. Експорт і використання результатів.

Сформовані запитання можна експортувати у різних форматах для подальшого використання у навчальному процесі: створення інтерактивних занять, проведення поточного або підсумкового контролю, планування замічних уроків тощо. Кожен формат супроводжується докладною інструкцією для користувача, що полегшує інтеграцію створених матеріалів у педагогічну практику [54; 59; 70].

Одним із доступних засобів ознайомлення з технологіями машинного навчання є платформа Teachable Machine — вебсервіс, що дозволяє створювати прості моделі штучного інтелекту без спеціальної технічної підготовки. Цей інструмент орієнтований на педагогів, студентів педагогічних спеціальностей, дослідників і митців, які прагнуть інтегрувати елементи інтелектуальних систем у навчальний процес або творчі проєкти.

Використання Teachable Machine сприяє розвитку у майбутніх викладачів цифрової грамотності, формує уявлення про базові принципи роботи алгоритмів штучного інтелекту, а також створює можливості для моделювання навчальних ситуацій та реалізації адаптивних завдань. Застосування подібних інструментів у процесі професійної підготовки дозволяє підвищити технологічну компетентність педагогів і готовність до використання інноваційних освітніх рішень у власній діяльності [62].

Інтеграція інструментів штучного інтелекту в систему професійної освіти відкриває широкі можливості для створення персоналізованих, гнучких та ефективних навчальних середовищ. Серед найбільш перспективних технологічних рішень, орієнтованих на підготовку майбутніх викладачів, варто виокремити платформи Teachable Machine та Knewton, які демонструють різні підходи до адаптації навчального процесу та реалізації принципів індивідуалізації [19].

Платформа Teachable Machine є інструментом, який дозволяє користувачам без спеціальної технічної підготовки навчати комп'ютер розпізнавати візуальні, звукові та поведінкові сигнали. Система може аналізувати зображення (отримані з вебкамери або завантажених файлів), короткі аудіофрагменти та пози тіла (розташування рук, ніг, корпусу тощо). Для роботи з інструментом не потрібно програмування — користувачі створюють модель шляхом додавання прикладів і можуть експортувати готовий проєкт для використання у власних навчальних, дослідницьких або творчих розробках.

Teachable Machine стає своєрідним «містком» між педагогом і технологіями штучного інтелекту, сприяючи розумінню принципів машинного навчання та розвитку цифрової компетентності. Простота інтерфейсу, візуалізація процесів навчання моделі та можливість експериментування роблять платформу зручною для освітніх цілей, особливо у підготовці педагогів до роботи з адаптивними технологіями. Викладач може використовувати цей інструмент для демонстрації базових механізмів навчання нейронних мереж, формування у студентів уявлення про взаємодію людини та ШІ, а також для створення інтерактивних навчальних симуляцій [17].

Завдяки доступності та універсальності, Teachable Machine сприяє демократизації інноваційних технологій у сфері освіти, надаючи кожному можливість стати розробником власних інтелектуальних рішень. Її застосування варіюється від навчальних і дослідницьких завдань до художніх та стартап-проєктів, що стимулює креативність, критичне мислення і здатність

до міждисциплінарної інтеграції знань.

На відміну від Teachable Machine, що має переважно ознайомлювально-практичне спрямування, платформа Knewton реалізує принципи адаптивного навчання на основі аналізу освітніх даних. Її алгоритми збирають та обробляють інформацію про відповіді, дії та прогрес кожного здобувача освіти, створюючи індивідуальний профіль навчальних потреб. На основі цих даних система автоматично добирає навчальний контент, завдання й тести, які відповідають рівню підготовки, темпу роботи та когнітивним особливостям здобувача.

Адаптивні алгоритми Knewton у режимі реального часу оцінюють, які знання вже засвоєні, а де спостерігаються прогалини. Це дозволяє системі пропонувати диференційовані навчальні стратегії, підвищуючи ефективність засвоєння матеріалу. Студенти, які демонструють високі результати, отримують більш складні завдання, тоді як інші — додаткові пояснення, вправи чи візуальні підказки [7].

Окрім адаптації змісту, платформа забезпечує зворотний зв'язок — надає здобувачам рекомендації для самостійного опрацювання тем, підказки щодо зміцнення слабких сторін і підвищення мотивації. Для викладачів ця система виступає аналітичним інструментом: вона допомагає відстежувати навчальний прогрес групи, аналізувати труднощі та планувати корекційну роботу.

Таким чином, Knewton формує основу для індивідуалізованої освітньої траєкторії, забезпечуючи точне налаштування змісту та темпу навчання під кожного студента. Її використання у процесі професійної підготовки майбутніх педагогів демонструє практичну реалізацію концепції «навчання з підтримкою штучного інтелекту», де ШІ виступає не заміною викладача, а його цифровим асистентом [67].

Підсумовуючи, можна зазначити, що такі інструменти, як Teachable Machine і Knewton, є прикладами різних моделей застосування штучного інтелекту в освіті — експериментально-навчальної та адаптивно-аналітичної.

Їхнє впровадження у процес підготовки майбутніх викладачів сприяє підвищенню рівня технологічної, методичної й аналітичної компетентності, формуванню готовності до використання інтелектуальних освітніх систем і розвитку педагогічної майстерності у цифровому середовищі.

Висновки до першого розділу

У першому розділі було здійснено теоретичне обґрунтування сутності, структури та можливостей упровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у професійну підготовку майбутніх викладачів. Аналіз наукових джерел, нормативно-правових документів і сучасних педагогічних концепцій дозволив визначити, що цифровізація освіти є одним із ключових чинників трансформації педагогічної діяльності та формування нової моделі професійної компетентності педагога.

Встановлено, що професійна підготовка майбутнього викладача в умовах цифровізації освіти повинна поєднувати розвиток психолого-педагогічної, методичної, аналітичної та цифрової компетентностей. Здатність педагога ефективно працювати з інтелектуальними освітніми системами, використовувати інструменти освітньої аналітики та впроваджувати інноваційні технології стає визначальною умовою його професійної успішності.

З'ясовано, що адаптивне управління в освітньому процесі виступає провідним механізмом реалізації принципів персоналізації, гнучкості та саморегуляції навчання. Його ефективність забезпечується через інтеграцію технологій штучного інтелекту, які дозволяють здійснювати моніторинг навчальних досягнень, прогнозувати результати, формувати індивідуальні освітні траєкторії та підтримувати зворотний зв'язок між викладачем і здобувачем освіти.

Визначено, що адаптивні системи навчання на основі ШІ виконують подвійне призначення: з одного боку, вони є технологічним інструментом модернізації освітнього процесу, а з іншого — педагогічною моделлю, що забезпечує індивідуалізацію, інтерактивність і гнучкість навчання.

До ключових можливостей використання штучного інтелекту у створенні персоналізованого освітнього середовища належать:

- автоматизоване оцінювання та моніторинг навчальних результатів;

- адаптація змісту й складності навчального матеріалу до рівня підготовки здобувача;
- формування рекомендацій і навчальних маршрутів на основі аналітичних даних;
- підтримка педагогічних рішень та оптимізація навчального процесу;
- інтерактивна взаємодія через чат-боти й віртуальні асистенти.

Доведено, що інтеграція адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту сприяє:

- підвищенню мотивації студентів і залученості у навчальний процес;
- формуванню навичок самонавчання, рефлексії та критичного мислення;
- розвитку цифрової та аналітичної компетентностей майбутніх викладачів;
- забезпеченню якості й безперервності професійної освіти.

Отже, впровадження адаптивних систем навчання, побудованих на принципах штучного інтелекту, є стратегічним напрямом розвитку педагогічної освіти. Воно забезпечує перехід до гнучкої, науково обґрунтованої та технологічно інтегрованої моделі професійної підготовки викладача, орієнтованої на потреби цифрового суспільства та вимоги освіти майбутнього.

РОЗДІЛ 2

МЕТОДИКА І ПРОЕКТУВАННЯ АДАПТИВНОЇ СИСТЕМИ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ НА ОСНОВІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

2.1. Теоретичні основи проектування адаптивного освітнього середовища

Процес цифрової трансформації освіти, поява й поширення технологій штучного інтелекту (ШІ) створюють новий контекст функціонування освітніх систем. У цьому контексті проектування адаптивного освітнього середовища стає одним із ключових завдань професійної підготовки майбутніх викладачів. Адаптивне середовище передбачає не тільки використання технологій, але й педагогічно обґрунтовану організацію навчального простору, що здатен гнучко реагувати на індивідуальні освітні потреби здобувачів.

Поняття адаптивності в освіті тісно пов'язане з індивідуалізацією, персоналізацією навчання, варіативністю змісту й темпу освітньої траєкторії. У сучасній педагогічній науці адаптивне освітнє середовище розглядають як динамічну систему, що забезпечує взаємодію суб'єктів навчання, технологій та ресурсів, зумовлену індивідуальними характеристиками здобувача освіти (наприклад, рівень підготовки, стиль навчання, темп опрацювання).

З іншого боку, в українському контексті акцентується увага на тому, що готовність викладача до роботи в цифровому середовищі та його компетентність у використанні ШІ-інструментів суттєво впливають на рівень адаптації освітньої системи.

У теоретичному аспекті доцільно виділити такі основні підходи:

- системний підхід (освітнє середовище як цілісна система взаємопов'язаних компонентів);
- компетентнісний підхід (орієнтація на формування професійних, цифрових, аналітичних компетентностей педагога);

- діяльнісно-орієнтований підхід (дослідницька, інтерактивна позиція здобувача освіти);
- акмеологічний підхід (стремління до професійного становлення, саморозвитку, творчості).

Проектування адаптивного освітнього середовища передбачає побудову кількох ключових компонентів (табл.2.1).

Таблиця 2.1.

Структура проектування адаптивного освітнього середовища [45]

Компонент	Змістова характеристика
Цільовий компонент	Формулювання мети проектування адаптивного середовища, орієнтованої на розвиток ключових компетентностей майбутнього викладача — цифрової, методичної, аналітичної.
Змістовий компонент	Розроблення навчального змісту, структурованого за рівнями складності, що забезпечує поступове засвоєння знань і формування професійних умінь.
Технологічний компонент	Інтеграція цифрових платформ, систем адаптивного навчання на основі штучного інтелекту, інтелектуальних аналітичних інструментів та засобів навчальної візуалізації.
Діяльнісний компонент	Активна участь здобувача у навчальному процесі через інтерактивні завдання, симуляційні вправи, колаборативне навчання та системи зворотного зв'язку.
Оціночно-результативний компонент	Моніторинг і аналітика освітніх результатів, формування зворотного зв'язку, корекція індивідуальної освітньої траєкторії на основі даних ШІ.

У цьому контексті український дослідник В. Дем'яненко (2019) підкреслює, що системи на основі ШІ забезпечують не просто адаптацію за результатами тестів, а глибше врахування індивідуально-типологічних особливостей здобувача [26].

Технології ШІ відіграють ключову роль у реалізації адаптивності: вони дозволяють аналізувати поведінку здобувачів у реальному часі, прогнозувати освітні результати, формувати індивідуальні траєкторії навчання. Згідно з дослідженням Andhika та ін. (2023), інтеграція адаптивної системи у LMS значно підвищує рівень залученості студентів, їх успішність та задоволеність навчанням [44].

Приклад українських досліджень також підтверджує, що системи на базі

ШІ мають потенціал для створення адаптивної освітньої моделі, але реалізація в умовах України стикається з викликами цифрової компетентності викладачів і ресурсного забезпечення.

Для ефективного проектування адаптивного освітнього середовища можна сформулювати такі принципи:

1. Індивідуалізації та варіативності: здобувач має можливість вибирати темп, форму, зміст навчання.
2. Гнучкості: навчальний маршрут може коригуватися відповідно до динаміки розвитку здобувача.
3. Зворотного зв'язку: система надає своєчасний аналітичний і педагогічний зворотний зв'язок.
4. Інтерактивності: забезпечується активна участь здобувача у процесі, застосування цифрових і традиційних форм.
5. Рефлексивності: здобувач усвідомлює власну освітню траєкторію, здійснює самокорекцію.
6. Інтеграції технологій: поєднання цифрових засобів, платформ із традиційними методами й формами навчання [5].

Отже, теоретичні основи проектування адаптивного освітнього середовища об'єднують педагогічні, психологічні та технологічні підходи, орієнтовані на створення середовища, яке не просто реагує на дії здобувача, а активно підтримує його розвиток. Штучний інтелект у цьому контексті виступає не лише технологічним інструментом, але педагогічним партнером, який допомагає проектувати зміст, методики й індивідуальні траєкторії навчання. Проектування такого середовища для майбутніх викладачів означає сформувати їхнє професійне «Я» у цифровому суспільстві, готове до впровадження інноваційних освітніх рішень.

Сучасна теорія проектування освітнього середовища спирається на гуманістичну, компетентнісну та інноваційно-технологічну парадигми. Їх інтеграція формує основу для створення такого освітнього простору, де технології штучного інтелекту не підміняють педагога, а розширюють його

можливості у сфері діагностики, прогнозування та підтримки навчальної діяльності.

Згідно з концепцією гуманітарно-технологічного синтезу освіти, інтелектуальні системи мають не лише технічну, але й аксіологічну складову, вони покликані сприяти розвитку особистості здобувача, зберігаючи суб'єктність і автономність навчання. У цьому аспекті педагог виступає проєктувальником освітнього середовища, фасилітатором і аналітиком навчального процесу, а система штучного інтелекту — інструментом підтримки прийняття педагогічних рішень.

Адаптивне середовище функціонує на принципах відкритості, інтерактивності, зворотного зв'язку та саморегуляції. Проєктування такої системи вимагає не лише технологічної підготовки, а й педагогічного мислення нового типу, заснованого на розумінні закономірностей взаємодії людини і технології.

Теоретичний аналіз дозволяє визначити низку ключових функцій адаптивного середовища, які необхідно враховувати під час його проєктування у системі підготовки майбутніх викладачів (табл.2.2).

Таблиця 2.2

Функції адаптивного освітнього середовища у підготовці майбутніх викладачів [2]

Функція	Змістова характеристика
Діагностична	Автоматизоване виявлення рівня навчальних досягнень, стилів навчання, когнітивних особливостей та освітніх потреб здобувачів освіти за допомогою інтелектуальних аналітичних інструментів.
Прогностична	Реалізується через аналітичні модулі штучного інтелекту, які прогнозують результати навчання, визначають потенційні труднощі та пропонують індивідуальні шляхи їх подолання.
Корекційна	Забезпечує оперативне оновлення навчального контенту, зміну рівня складності завдань, темпу чи форми подання матеріалу відповідно до поточних результатів здобувача.
Мотиваційна	Спрямована на підтримку внутрішньої мотивації через персоналізовані освітні траєкторії, досягнення короткотермінових цілей та використання систем позитивного підкріплення.
Комунікативна	Забезпечує інтерактивну взаємодію між суб'єктами освітнього процесу, включно з віртуальними агентами (чат-ботами, тьюторами, цифровими наставниками).

Рефлексивно-оцінювальна	Надає здобувачам можливість усвідомлювати власні освітні результати, аналізувати динаміку навчання, планувати подальші кроки та здійснювати самокорекцію.
-------------------------	---

Отже, адаптивне освітнє середовище є не лише технічною платформою, а цілісною педагогічною системою, здатною самостійно коригувати процес навчання на основі зворотного зв'язку.

У педагогічній теорії та практиці можна виокремити кілька моделей проектування адаптивного середовища:

1. Модель «адаптивного контенту» (Adaptive Content Model): навчальний матеріал подається у вигляді модулів різної складності, які система добирає на основі поточних результатів студента.
2. Модель «адаптивного маршруту» (Adaptive Path Model): система формує індивідуальний маршрут навчання, коригуючи послідовність модулів залежно від динаміки успішності.
3. Модель «інтелектуального наставництва» (Intelligent Tutoring System): ШІ виконує роль віртуального тьютора, який надає рекомендації, відповідає на запитання та проводить адаптивне оцінювання.
4. Гібридна модель: поєднує індивідуальні та групові форми навчання, інтегруючи аналітику ШІ з педагогічними інтервенціями викладача [11].

Найефективнішою для професійної підготовки майбутніх викладачів вважається саме гібридна модель, оскільки вона забезпечує баланс між автономією системи та педагогічним контролем.

Проектування адаптивного освітнього середовища на основі ШІ потребує дотримання низки педагогічних умов (табл.2.3).

Таблиця 2.3

Педагогічні умови проектування адаптивного освітнього середовища на основі штучного інтелекту [32]

Педагогічна умова	Змістова характеристика
Цифрова готовність викладача	Наявність у педагога сформованих компетентностей у галузі цифрової педагогіки, освітньої аналітики, використання інтелектуальних технологій і цифрового дизайну навчального процесу.

Педагогічна доцільність використання ШІ-інструментів	Усвідомлення потенціалу, обмежень і можливих педагогічних ризиків застосування систем штучного інтелекту в освітньому процесі.
Дотримання етичних принципів	Забезпечення академічної доброчесності, конфіденційності даних, прозорості алгоритмів і збереження балансу між людським та машинним впливом у навчанні.
Модульність і варіативність змісту	Конструювання навчального контенту, який може бути гнучко адаптований до рівня підготовки, темпу навчання й індивідуальних потреб здобувачів освіти.
Рефлексивно-аналітична підтримка	Створення умов для постійного осмислення здобувачами власних результатів через автоматизовані інструменти самооцінки, моніторингу та аналітики.

Таким чином, педагогічна система, яка ґрунтується на штучному інтелекті, має створювати інтелектуально насичене, безпечне й ціннісно орієнтоване освітнє середовище, у якому технології підсилюють гуманістичний потенціал освіти.

Отже, проектування адаптивного освітнього середовища вимагає синтезу педагогічних, психологічних і технологічних знань. Його теоретичні основи визначаються ідеями індивідуалізації, варіативності, інтерактивності та педагогічного партнерства між людиною і технологією. Використання штучного інтелекту дає змогу створювати середовище, яке не лише реагує на потреби здобувача, а й передбачає їх, пропонуючи персоналізовану підтримку, навчальні рекомендації та зворотний зв'язок.

Для системи підготовки майбутніх викладачів адаптивне освітнє середовище виступає платформою формування професійної гнучкості, аналітичного мислення, цифрової грамотності та здатності до педагогічного проектування в умовах інтелектуалізації освіти.

2.2. Алгоритм роботи освітньої системи на основі штучного інтелекту

Проектування ефективної освітньої системи на основі штучного інтелекту (ШІ) передбачає розробку чітко структурованого алгоритму функціонування, який забезпечує адаптивність навчання та персоналізовану

підтримку здобувачів освіти. Алгоритм роботи такої системи можна представити у вигляді послідовності взаємопов'язаних етапів (табл.2.4).

Таблиця 2.4

Етапи роботи освітньої системи на основі ШІ [41; 64]

Етап	Основні завдання та функції	Використання ШІ
Діагностичний	Автоматизоване виявлення індивідуальних освітніх потреб здобувача; оцінювання рівня знань, стилів навчання, когнітивних особливостей та мотиваційних чинників; формування вихідної інформаційної бази для персоналізації навчальної траєкторії	Інструменти оцінювання, системи збору та обробки даних
Прогностичний	Аналіз даних та прогнозування потенційних труднощів і успішності засвоєння матеріалу; рекомендації оптимальних навчальних шляхів, вибір рівня складності завдань, індивідуалізовані активності	Аналітичні модулі ШІ, алгоритми прогнозування
Корекційний	Автоматичне оновлення контенту; адаптація темпу та форми подання матеріалу; оперативне коригування освітньої траєкторії; баланс складності завдань і мотиваційного потенціалу	Системи адаптивного навчання, динамічне налаштування контенту
Мотиваційно-підтримуючий	Стимулювання внутрішньої мотивації через персоналізовані завдання, короткотермінові цілі, систему балів і відзнаки; інтерактивний зворотний зв'язок; підвищення залученості до навчання	Персоналізовані алгоритми, системи гейміфікації, чат-боти
Комунікативний та рефлексивний	Інтерактивна взаємодія між учасниками процесу та віртуальними агентами; рефлексивно-оцінювальна функція для усвідомлення результатів, планування подальшого навчання та самокорекції	Чат-боти, тьютори, системи зворотного зв'язку
Аналітично-звітний	Збір і аналіз даних про досягнення здобувачів, ефективність навчальних стратегій та використаних ШІ-інструментів; вдосконалення освітнього середовища та алгоритмів адаптації	Аналітичні модулі, звітні панелі, системи моніторингу ефективності

Таким чином, запропонований алгоритм роботи освітньої системи на основі ШІ забезпечує інтеграцію діагностики, прогнозування, корекції, мотиваційної підтримки, комунікації та аналітики, що є ключовою передумовою формування персоналізованого, адаптивного та ефективного навчального процесу для майбутніх викладачів.

Крім послідовності етапів, важливо відзначити, що алгоритм роботи

освітньої системи на основі ШІ передбачає інтеграцію педагогічних принципів адаптивності з технологічними можливостями штучного інтелекту. До ключових аспектів такої інтеграції належать:

1. Індивідуалізація навчання

Завдяки алгоритмам ШІ система здатна підлаштовувати навчальний контент під конкретного здобувача, враховуючи його попередній досвід, темп навчання, стилі сприйняття інформації та мотиваційний профіль. Це дозволяє створити персоналізовану траєкторію розвитку компетентностей майбутніх викладачів.

2. Адаптивна змістова модель

Використання ШІ забезпечує динамічне коригування навчального матеріалу відповідно до поточного рівня знань. Система пропонує оптимальне чергування теоретичних блоків, практичних завдань та інтерактивних активностей, що сприяє ефективному засвоєнню складних педагогічних концепцій.

3. Реалізація принципу зворотного зв'язку

Алгоритм забезпечує безперервний моніторинг досягнень здобувача та формування адаптивних рекомендацій. Автоматизовані механізми зворотного зв'язку не лише інформують студента про результати, а й пропонують конкретні дії для покращення навчальних результатів.

4. Педагогічна підтримка прийняття рішень

Викладач, використовуючи аналітичні звіти системи, може коригувати стратегії викладання, планувати індивідуальні консультації та забезпечувати ефективний супровід навчального процесу. При цьому ШІ не замінює роль педагога, а виступає інструментом підтримки його професійних рішень.

5. Прогнозування освітніх результатів

Використання моделей прогнозування на базі ШІ дозволяє заздалегідь виявляти потенційні проблеми у засвоєнні матеріалу, визначати ризики відставання та формувати превентивні заходи для їх подолання. Такий підхід підвищує ефективність освітнього процесу та сприяє стабільному зростанню

компетентностей.

6. Системність і модульність алгоритму

Алгоритм побудований за принципом модульності: кожен етап (діагностика, прогнозування, корекція, мотивація, комунікація, аналітика) може функціонувати як автономно, так і у взаємодії з іншими етапами. Така архітектура забезпечує гнучкість системи та її швидку адаптацію до змін освітнього середовища [42; 68].

Отже, алгоритм роботи освітньої системи на основі ШІ поєднує технологічні можливості інтелектуальних систем з педагогічними принципами ефективного навчання, створюючи середовище, яке одночасно персоналізоване, інтерактивне та аналітично підтримане. Такий підхід дозволяє не лише підвищити рівень професійної підготовки майбутніх викладачів, а й формує у них компетентності для ефективного використання цифрових технологій у власній педагогічній практиці.

2.3. Методичні рекомендації щодо інтеграції адаптивних систем у освітній процес педагогічного ЗВО

Впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у педагогічних закладах вищої освіти вимагає системного, науково обґрунтованого підходу, який враховує педагогічні, технологічні та психологічні аспекти освітнього процесу. Такий підхід дозволяє забезпечити персоналізацію навчання, підвищити мотивацію здобувачів, розвивати цифрові компетентності викладачів та формувати умови для інтерактивної та ефективної освітньої діяльності.

Методичні рекомендації щодо інтеграції адаптивних систем у освітній процес педагогічного ЗВО можна структурувати за основними напрямками діяльності, що охоплюють підготовку педагогічного персоналу, проектування навчального контенту, організацію освітнього процесу, дотримання етичних та нормативних принципів, методичну супровідну підтримку та оцінку

ефективності впровадження систем.

Таблиця 2.5.

Методичні рекомендації щодо інтеграції адаптивних систем у освітній процес педагогічного ЗВО [51]

Напрямок інтеграції	Методичні рекомендації
Підготовка педагогічного персоналу	Формування цифрових компетентностей викладачів; оволодіння алгоритмами адаптивного навчання; педагогічне обґрунтування використання ШІ-інструментів; оцінка ефективності та корекція освітніх траєкторій; психолого-педагогічна підтримка у використанні нових технологій.
Проектування навчального контенту	Модульність та варіативність матеріалів; адаптація завдань і методів контролю; забезпечення навчальної аналітики для персоналізації навчання; інтеграція інструментів гейміфікації та VR/AR для підвищення інтерактивності.
Організація освітнього процесу	Побудова адаптивних траєкторій навчання; інтерактивна взаємодія між студентами, викладачами та віртуальними агентами; рефлексивна та мотиваційна підтримка студентів; поєднання традиційних та цифрових форм навчання.
Забезпечення етичних та нормативних принципів	Дотримання конфіденційності та захисту даних; баланс між людським та машинним впливом; забезпечення академічної доброчесності; контроль ризиків використання ШІ-інструментів.
Методична супровідна підтримка	Розробка рекомендаційних матеріалів та інструкцій для викладачів і студентів; регулярний моніторинг ефективності впровадження адаптивних систем; удосконалення освітнього середовища на основі аналітики.
Оцінка ефективності інтеграції	Використання показників академічної успішності студентів, рівня цифрових компетентностей викладачів, мотивації та залученості студентів; аналіз даних аналітичних модулів ШІ для корекції навчальних траєкторій.

Систематизація методичних рекомендацій дозволяє окреслити ключові напрями інтеграції адаптивних систем у освітній процес педагогічного ЗВО та забезпечує комплексний підхід до впровадження інноваційних технологій. Дотримання цих рекомендацій сприяє підвищенню ефективності навчання, розвитку цифрових, педагогічних та психолого-педагогічних компетентностей майбутніх викладачів, а також формує умови для персоналізованого, інтерактивного та мотивуючого освітнього середовища. Водночас системне впровадження адаптивних систем забезпечує баланс між інноваційними технологіями та традиційними педагогічними підходами, що є критично важливим для сталого розвитку системи професійної підготовки

майбутніх викладачів.

Інтеграція адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у педагогічних ЗВО потребує не лише технічної реалізації, але й формування цілісної методичної стратегії, яка охоплює всі аспекти освітнього процесу. Зокрема, важливим є забезпечення взаємозв'язку між навчальними цілями, змістом, методами, технологіями та результатами навчання. Персоналізація навчання за допомогою ШІ дозволяє враховувати індивідуальні особливості студентів, їхні навчальні стилі, когнітивні та мотиваційні характеристики, що створює умови для підвищення ефективності засвоєння знань та розвитку професійних компетентностей.

Не менш важливим аспектом є постійний моніторинг та аналітика навчального процесу. Використання адаптивних алгоритмів дозволяє виявляти потенційні проблеми в освоєнні матеріалу, своєчасно коригувати освітні траєкторії та надавати студентам індивідуальні рекомендації. У поєднанні з рефлексивними інструментами це сприяє формуванню навичок саморегуляції та самоконтролю у здобувачів, що є критично важливим у професійній підготовці майбутніх викладачів.

Важливо також враховувати педагогічну доцільність використання ШІ-інструментів. Викладачі повинні не лише володіти технічними навичками, але й розуміти педагогічні механізми впливу технологій на навчання, потенційні ризики та обмеження. Це дозволяє забезпечити баланс між автоматизацією процесів та активною роллю викладача, що виступає модератором, наставником і консультантом у навчальному процесі [52].

Ще одним ключовим напрямом є мотиваційна підтримка здобувачів. Адаптивні системи мають забезпечувати стимулювання внутрішньої мотивації через персоналізовані завдання, короткотермінові цілі, інтерактивний зворотний зв'язок та систему досягнень. Такий підхід дозволяє підвищувати залученість студентів до навчального процесу, формувати позитивне ставлення до навчання та активізувати їхню самостійну діяльність.

Нарешті, системна інтеграція адаптивних технологій потребує

забезпечення етичних і нормативних принципів. Важливо дотримуватися конфіденційності даних, захищати академічну доброчесність та уникати надмірного впливу автоматизованих систем на навчальний процес. Лише за умов дотримання цих принципів можлива ефективна, безпечна та довготривала інтеграція ІІІ у професійну підготовку майбутніх педагогів.

У дослідженні «Застосування адаптивних освітніх платформ у процесі навчання фахової мови» описано інтеграцію адаптивного навчання у дисципліні «Фахова мова» для студентів вищого навчального закладу.

Ключові етапи:

1. Використання цифрової платформи з адаптивними завданнями, що коригуються залежно від рівня знань студента.
2. Моніторинг і аналіз результатів завдань, що дозволив викладачу коригувати навчальні траєкторії.
3. Застосування інтерактивних вправ та диференційованих завдань для підтримки різного рівня готовності студентів.
4. Цей український кейс демонструє, що впровадження адаптивної системи на базовому рівні, можливе, має реальні результати та може бути масштабоване.

Покроковий алгоритм впровадження адаптивної системи в ЗВО:

1. Аналіз готовності закладу:
 - Оцінити наявність цифрової інфраструктури (комп'ютери, мережа, LMS).
 - З'ясувати рівень цифрових компетентностей викладачів.
 - Визначити дисципліни або модулі, де технологія буде першочергово впроваджена.
2. Підготовка персоналу:
 - Організувати тренінги для викладачів з роботи з адаптивними платформами.
 - Розробити методичні матеріали та інструкції.
 - Провести пілотний запуск із групою викладачів та студентів.

3. Проектування контенту та адаптивних сценаріїв:

- Структурувати навчальний матеріал на модулі з різними рівнями складності.
- Розробити адаптивні завдання, що підлаштовуються під рівень студента.
- Визначити параметри моніторингу (час виконання, помилки, темп).

4. Запуск системи та інтеграція у навчальний процес:

- Інтегрувати платформу в LMS чи інше середовище.
- Провести стартове діагностичне тестування студентів.
- Запустити навчальний цикл з адаптивними завданнями, отриманням зворотного зв'язку і моніторингом.

5. Моніторинг, корекція та оптимізація:

- Використовувати аналітичні дані системи для виявлення проблемних зон.
- Коригувати навчальну траєкторію та завдання для конкретних студентів.
- Збирати відгуки викладачів і студентів для поліпшення процесу.

6. Оцінка ефективності та масштабування:

- Визначити критерії успішності (результати студентів, мотивація, задоволеність).
- Порівняти результати до впровадження і після.
- Масштабувати систему на інші дисципліни або факультети.

Переваги та можливі виклики:

Переваги: забезпечення персоналізації навчання, підвищення ефективності засвоєння, стимулювання самостійності студентів, розвиток цифрових компетентностей.

Виклики: необхідність ресурсів (технічних, кадрових), опір змінам серед викладачів, забезпечення конфіденційності даних, адаптація контенту до різних рівнів підготовки.

Висновки до другого розділу

У 2 розділі нами продемонстровано комплексний підхід до проектування та впровадження адаптивної системи навчання на основі штучного інтелекту у процесі підготовки майбутніх викладачів. Теоретичний аналіз показав, що адаптивне освітнє середовище є не лише технологічною платформою, а цілісною педагогічною системою, здатною інтегрувати індивідуалізацію, варіативність, інтерактивність та рефлексивність у навчальний процес.

Проектування адаптивного середовища передбачає формування структурованих компонентів: цільового, змістового, технологічного, діяльнісного та оціночно-результативного. Вони забезпечують гнучкість навчальних траєкторій, персоналізацію змісту та підтримку розвитку ключових компетентностей майбутніх педагогів, включно з цифровою грамотністю, аналітичним мисленням та здатністю до педагогічного проектування.

Розроблений алгоритм роботи освітньої системи на основі ШІ включає послідовні етапи: діагностику, прогнозування, корекцію, мотиваційно-підтримуючу діяльність, комунікацію та аналітичну оцінку результатів. Така структура забезпечує баланс між технологічними можливостями адаптивних систем і педагогічним контролем викладача, створюючи середовище для персоналізованого та ефективного навчання.

Методичні рекомендації щодо інтеграції адаптивних систем охоплюють підготовку педагогічного персоналу, проектування навчального контенту, організацію освітнього процесу, дотримання етичних принципів, методичний супровід та оцінку ефективності. Вони формують комплексний інструментарій для впровадження інновацій у педагогічні ЗВО та забезпечують системний, науково обґрунтований підхід до інтеграції ШІ у навчальний процес.

Кейс Сумського національного аграрного університету підтверджує практичну доцільність адаптивних платформ та демонструє їхній вплив на

персоналізацію навчання, підвищення мотивації та ефективності засвоєння знань студентами. Покроковий алгоритм впровадження адаптивних систем у ЗВО враховує як технологічні, так і педагогічні аспекти, що забезпечує масштабованість та стійкість освітніх інновацій.

Отже, впровадження адаптивних систем навчання на основі ІІІ у педагогічних закладах вищої освіти є ефективним засобом підвищення якості професійної підготовки майбутніх викладачів. Воно сприяє розвитку їхньої цифрової компетентності, формує уміння проєктувати сучасне освітнє середовище, забезпечує персоналізацію навчання та активізує студентську діяльність. Водночас реалізація таких систем потребує уваги до педагогічних, етичних і технологічних аспектів, забезпечення професійної готовності викладачів та ресурсної підтримки закладів вищої освіти.

Таким чином, розділ 2 створює методологічну та практичну базу для подальшого дослідження ефективності інтеграції адаптивних систем навчання у професійну підготовку майбутніх викладачів, формуючи науково обґрунтовані підходи до цифрової трансформації педагогічної освіти.

РОЗДІЛ 3

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ АДАПТИВНИХ СИСТЕМ НАВЧАННЯ У ПРОФЕСІЙНУ ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ

3.1. Організація, етапи та методи експериментального дослідження

Метою емпіричного дослідження було визначення ефективності впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у професійну підготовку майбутніх викладачів. Для реалізації поставленої мети було організовано експериментальне дослідження за участю 45 студентів магістратури спеціальності «Педагогіка вищої школи» гуманітарно-педагогічного факультету НУБІП України.

Експеримент проводився протягом одного семестру і включав попередню діагностику, впровадження адаптивної системи навчання та підсумкове оцінювання результатів. Студенти були поділені на експериментальну групу (ЕГ), яка навчалася з використанням адаптивної платформи на базі ШІ, та контрольну групу (КГ), яка навчалася за традиційною моделлю.

Етапи експериментального дослідження

I. Підготовчий етап:

- ознайомлення студентів із концепцією адаптивного навчання та роботою платформи;
- визначення початкового рівня професійних, цифрових та педагогічних компетентностей;
- проведення попередньої діагностики за допомогою тестових завдань, опитувальників та аналітичних модулів системи.

II. Основний (експериментальний) етап:

- інтеграція адаптивної системи у навчальний процес ЕГ;
- використання модульного контенту з диференційованими завданнями та

адаптивними траєкторіями;

- регулярне отримання зворотного зв'язку та рекомендацій від платформи;
- проведення інтерактивних вправ, колаборативних завдань та рефлексивних активностей.

III. Підсумковий етап:

- повторне тестування та оцінка рівня сформованості компетентностей;
- порівняння результатів ЕГ та КГ за ключовими показниками: академічна успішність, цифрові компетентності, мотивація та залученість до навчання;
- аналіз ефективності адаптивної системи та формулювання методичних висновків.

Для комплексного оцінювання ефективності впровадження адаптивної системи були використані такі методи:

1. Тестові та контрольні завдання, що дозволяли визначити рівень засвоєння знань і професійних умінь.
2. Опитувальники та анкетування для оцінки мотивації, залученості та ставлення до адаптивного навчання.
3. Спостереження та аналіз навчальної діяльності, включно з участю студентів у інтерактивних і колаборативних завданнях;
4. Аналітика системи на основі ІІІ, що забезпечувала моніторинг навчальних досягнень, виявлення проблемних зон та корекцію індивідуальних траєкторій.
5. Порівняльний аналіз результатів між експериментальною та контрольною групами для оцінки впливу адаптивної системи на ефективність професійної підготовки.

Таким чином, організація та методика експериментального дослідження дозволяють забезпечити системний та комплексний підхід до оцінювання ефективності адаптивного навчання, а також виявити конкретні переваги та проблемні аспекти його впровадження у підготовку майбутніх викладачів.

Мета попередньої діагностики полягає у визначенні початкового рівня професійних, цифрових та педагогічних компетентностей студентів, їхніх навчальних стилів, мотивації та готовності до роботи з адаптивними системами навчання на основі ІІІ.

Попередня діагностика складалася з трьох блоків (додаток А).

Блок 1. Тестові завдання

Мета: оцінка рівня теоретичних знань та практичних умінь майбутніх викладачів.

Зміст:

- тестування з педагогіки вищої школи;
- завдання на розпізнавання та аналіз освітніх ситуацій;
- вправи на розробку навчальних модулів та сценаріїв уроків;

Форма оцінки: бали за кожну відповідь (1–5 балів), інтегральна оцінка знань та навичок.

Блок 2. Опитувальники та анкети

Мета: визначення мотиваційного профілю, рівня залученості та готовності до цифрових технологій.

Інструменти:

- адаптований опитувальник мотивації до навчання;
- шкала цифрової компетентності (оцінка навичок роботи з LMS, платформами ІІІ, інтерактивними інструментами);
- опитувальник стилів навчання (візуальний, аудіальний, кінестетичний).

Форма оцінки: шкала Лайкерта (1–5), інтегральні показники для аналізу групової та індивідуальної готовності.

Блок 3. Аналітичні модулі адаптивної системи навчання

Мета: отримати цифрові дані щодо навчальної поведінки студентів і їхніх когнітивних особливостей.

Інструменти: модулі системи на базі ІІІ, які дозволяють:

- оцінити час виконання завдань;
- виявити типові помилки та прогалини у знаннях;

- відстежити темп засвоєння матеріалу;
- визначити індивідуальний рівень самостійності та залученості в процес навчання.

Форма оцінки: автоматизований аналіз даних з формуванням інтегрального профілю компетентностей.

2. Процедура проведення попередньої діагностики

Ознайомлення студентів із цілями та методами діагностики.

Проведення тестових завдань та опитувальників у цифровій формі.

Обробка результатів та формування початкового профілю кожного студента, що включає:

- рівень знань і навичок;
- мотиваційний та когнітивний профіль;
- готовність до використання адаптивних технологій у навчанні.

3. Очікувані результати попередньої діагностики

- визначення сильних і слабких сторін у професійній підготовці студентів;
- встановлення базових показників для подальшого порівняння результатів після експериментального впровадження адаптивної системи;
- виявлення групових і індивідуальних особливостей для побудови персоналізованих освітніх траєкторій.

3.2. Критерії та показники сформованості професійної компетентності майбутніх викладачів

Сформованість професійної компетентності майбутніх викладачів у системі вищої освіти є ключовим показником ефективності педагогічної підготовки. У контексті впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту важливо розглянути професійну компетентність як інтегративне утворення, що включає сукупність знань, умінь, навичок, ціннісних орієнтацій та готовності до застосування здобутих компетенцій у професійній діяльності.

На підставі сучасних теоретичних досліджень професійну компетентність майбутнього викладача доцільно структурувати за чотирма основними компонентами:

1. Ціннісно-мотиваційний компонент: визначає готовність до саморозвитку, прагнення до високих стандартів педагогічної діяльності, усвідомлення цінності освітньої інновації та готовність до використання технологій III у навчальному процесі.
2. Змістовий (теоретичний) компонент: передбачає глибокі професійні знання у галузі педагогіки вищої школи, психології навчання, методики викладання дисциплін, а також розуміння принципів адаптивного навчання та можливостей інтелектуальних освітніх систем.
3. Діяльнісний (практичний) компонент: включає сформовані вміння організовувати навчальний процес з урахуванням індивідуальних особливостей студентів, застосовувати інноваційні педагогічні технології, проводити діагностику, оцінювання та адаптацію освітніх траєкторій.
4. Рефлексивно-аналітичний компонент: забезпечує здатність до самоаналізу, оцінки власної педагогічної діяльності, використання аналітики даних системи для корекції методичних рішень та прогнозування освітніх результатів студентів [8].

Для об'єктивного оцінювання рівня сформованості професійної компетентності доцільно виділити такі критерії, що інтегрують знання, уміння та ціннісні орієнтації майбутніх викладачів:

1. Педагогічна компетентність: здатність ефективно планувати, організовувати та здійснювати навчальний процес, враховуючи індивідуальні та групові особливості студентів.
2. Цифрова компетентність: володіння сучасними інформаційно-комунікаційними технологіями та інструментами штучного інтелекту для адаптації освітнього контенту і забезпечення персоналізованого навчання.

3. Аналітична компетентність: уміння здійснювати системний моніторинг освітніх досягнень, аналізувати результати навчальної діяльності, прогнозувати труднощі та коригувати навчальні траєкторії.
4. Мотиваційно-ціннісний критерій: наявність внутрішньої мотивації до педагогічної діяльності, готовність до самовдосконалення, інноваційного підходу до навчання та відповідальності за освітній результат студентів.
5. Комунікативна компетентність: здатність ефективно взаємодіяти зі студентами, колегами та цифровими агентами системи, організувати колаборативне навчання та надавати педагогічний зворотний зв'язок [4; 12].

Кожний критерій можна оцінити через конкретні показники, які відображають рівень сформованості компетентності у процесі навчання (табл.3.1).

Таблиця 3.1.

Показники сформованості компетентності [12]

Критерій	Показники
Педагогічна компетентність	- Здатність до планування навчальних модулів; - Використання різноманітних методів навчання; - Організація активної діяльності студентів; - Дотримання педагогічної доцільності у використанні ІІІ.
Цифрова компетентність	- Робота з LMS та інтерактивними платформами; - Використання адаптивних завдань; - Створення цифрового контенту; - Використання аналітичних модулів для моніторингу результатів.
Аналітична компетентність	- Виявлення проблемних зон знань студентів; - Прогнозування результатів навчання; - Корекція навчальних траєкторій; - Інтерпретація аналітичних звітів системи.
Мотиваційно-ціннісний	- Високий рівень внутрішньої мотивації; - Відкритість до інновацій; - Активність у саморозвитку; - Усвідомлення професійної відповідальності.
Комунікативна компетентність	- Якість зворотного зв'язку студентам; - Здатність організувати колаборативне навчання; - Ефективна взаємодія з цифровими агентами; - Підтримка позитивного освітнього клімату.

На основі отриманих даних попередньої діагностики та аналізу результатів експерименту формуються три рівні сформованості компетентності майбутніх викладачів:

1. Високий рівень: всі критерії оцінюються як сформовані; студент впевнено використовує цифрові та педагогічні інструменти, здатний до автономного прийняття рішень і адаптації навчального процесу.
2. Середній рівень: більшість критеріїв сформовані частково; потребується корекція окремих компетентностей через методичну підтримку та практичні завдання.
3. Низький рівень: відзначається недосконалість формування ключових компетентностей; необхідне системне втручання, додаткові тренінги та супровід викладачів [17].

Оцінювання здійснюється на основі комбінованого підходу (табл.3.2):

- тестові завдання та практичні кейси – визначають рівень теоретичних знань і практичних умінь;
- опитувальники та анкети – дозволяють оцінити мотивацію, стиль навчання та цифрову готовність;
- аналітичні дані адаптивної системи – відображають реальні показники продуктивності, темпу засвоєння, активності та самостійності студентів;
- інтегральний бал формується як сумарний показник за всіма критеріями та використовується для визначення рівня сформованості компетентності.

Таблиця 3.2.

Інтегральна оцінка професійної компетентності майбутніх викладачів

[16]

Критерій	Показники	Метод оцінювання	Балова шкала (0–5)	Пояснення
Педагогічна компетентність	Планування навчальних модулів; використання різних методів;	Тестові завдання, кейси, спостереження	0 – відсутня; 1–2 – низький; 3 – середній;	Враховується рівень самостійності та ефективності

	організація активної діяльності студентів; дотримання педагогічної доцільності при використанні ІІІ		4–5 – високий	організації занять
Цифрова компетентність	Робота з LMS, інтерактивними платформами; адаптивні завдання; створення цифрового контенту; використання аналітичних модулів	Практичні завдання на платформі, аналіз дій у LMS	0 – відсутня; 1–2 – низький; 3 – середній; 4–5 – високий	Оцінюється швидкість освоєння та рівень самостійного застосування цифрових інструментів
Аналітична компетентність	Виявлення проблемних зон студентів; прогнозування результатів; корекція траєкторії; інтерпретація аналітики	Аналіз кейсів, даних системи; письмові завдання	0 – відсутня; 1–2 – низький; 3 – середній; 4–5 – високий	Важливо оцінювати здатність не лише до аналізу, а й до прийняття обґрунтованих рішень
Мотиваційно-ціннісний критерій	Внутрішня мотивація; відкритість до інновацій; саморозвиток; усвідомлення відповідальності	Анкетування, самооцінка, інтерв'ю	0 – відсутня; 1–2 – низький; 3 – середній; 4–5 – високий	Оцінюється за проявом ініціативи та готовністю до самостійної педагогічної діяльності
Комунікативна компетентність	Зворотний зв'язок студентам; організація колаборативного навчання; взаємодія з цифровими агентами; підтримка освітнього клімату	Спостереження, анкетування, аналіз взаємодії у платформах	0 – відсутня; 1–2 – низький; 3 – середній; 4–5 – високий	Враховується здатність налагоджувати ефективну комунікацію та взаємодію

Сума балів за всіма критеріями

Інтегральний бал = _____

Кількість критеріїв

Рівні сформованості компетентності:

0–1,9 бал – низький рівень

2–3,4 бала – середній рівень

3,5–5 балів – високий рівень

Це дозволяє:

- оцінювати компетентність комплексно за всіма ключовими критеріями;
- використовувати інтегральний підхід, щоб отримати загальний рівень сформованості;
- легко адаптувати під дані експерименту (результати тестів, анкет, аналітики системи ШІ).

Таким чином, запропоновані критерії та показники дозволяють комплексно оцінити професійну компетентність майбутніх викладачів, враховуючи поєднання педагогічних, цифрових, аналітичних та мотиваційно-ціннісних аспектів. Такий підхід забезпечує науково обґрунтовану оцінку ефективності впровадження адаптивних систем навчання та створює основу для корекції навчального процесу у реальному часі.

3.3. Аналіз та інтерпретація результатів експериментального дослідження

Експериментальне дослідження було спрямоване на оцінку ефективності впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у професійну підготовку майбутніх викладачів. У дослідженні взяло участь 45 студентів магістратури спеціальності «Педагогіка вищої школи» гуманітарно-педагогічного факультету НУБІП України.

Для оцінки рівня сформованості професійної компетентності були використані комплексні методи: тестові завдання, анкетування, аналіз результатів діяльності у адаптивній системі та аналітичні модулі платформи. Оцінювання проводилося за критеріями педагогічної, цифрової, аналітичної, мотиваційно-ціннісної та комунікативної компетентності (табл. 3.1).

Попереднє тестування дозволило визначити базовий рівень компетентностей студентів перед інтеграцією адаптивної системи. Розподіл рівнів компетентності за критеріями наведено у табл.3.3.

Таблиця 3.3

Результати попередньої діагностики респондентів до експерименту

Критерій	Низький (%)	Середній (%)	Високий (%)
Педагогічна компетентність	22	60	18
Цифрова компетентність	35	53	12
Аналітична компетентність	28	58	14
Мотиваційно-ціннісний критерій	18	65	17
Комунікативна компетентність	20	62	18

До впровадження адаптивної системи студенти демонстрували переважно середній рівень компетентності. Найнижчі показники спостерігалися у сфері цифрових навичок та аналітичного мислення, що обумовлено недостатнім досвідом роботи з цифровими освітніми платформами та відсутністю попередньої інтеграції адаптивних систем у навчальний процес (рис.3.1).

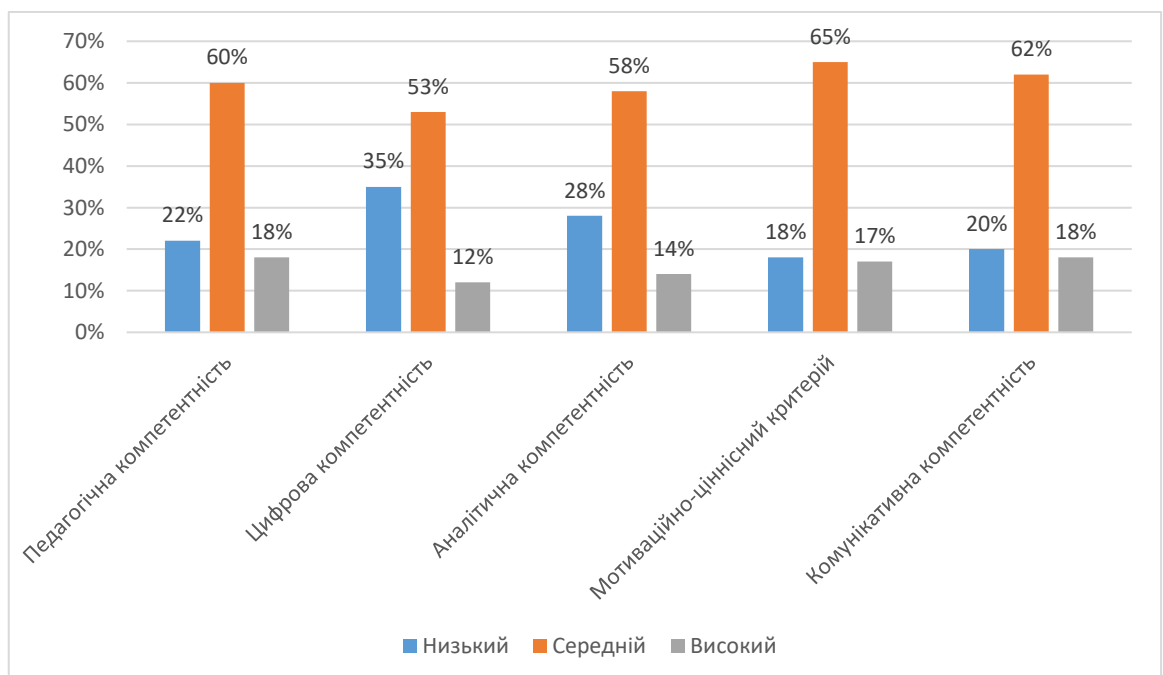

Рис.3.1. Результати попередньої діагностики респондентів до експерименту

Аналіз даних показав, що до початку експерименту переважна більшість студентів мала середній рівень компетентності, що характерно для магістрів на початковому етапі опанування цифрових та педагогічних інструментів.

Особливо слід відзначити, що найнижчі показники спостерігалися у сфері цифрової компетентності (низький рівень – 35%) та аналітичного

мислення (низький рівень – 28%). Така ситуація пояснюється низьким досвідом роботи студентів із цифровими освітніми платформами та відсутністю попередньої інтеграції адаптивних систем у навчальний процес. Ці результати підтверджують необхідність систематичного впровадження адаптивних технологій для розвитку персоналізованих освітніх траєкторій.

Водночас високий рівень компетентності виявлено у мотиваційно-ціннісній сфері та комунікативній компетентності (17–18%), що свідчить про внутрішню готовність студентів до активної взаємодії у навчальному процесі та прийняття нових технологій у педагогічній практиці.

Після завершення навчального циклу із застосуванням адаптивної платформи та інтерактивних модулів спостерігалася позитивна динаміка формування компетентностей (табл.3.4).

Таблиця 3.4

Результати після впровадження адаптивної системи

Критерій	Низький (%)	Середній (%)	Високий (%)
Педагогічна компетентність	4	42	54
Цифрова компетентність	6	38	56
Аналітична компетентність	8	40	52
Мотиваційно-ціннісний критерій	2	35	63
Комунікативна компетентність	4	39	57

Впровадження адаптивної системи навчання сприяло значному підвищенню рівня компетентностей майбутніх викладачів. Найбільший приріст спостерігався у цифровій та комунікативній компетентності, що пов'язано із регулярним використанням LMS, інтерактивних завдань, чат-ботів та систем аналізу результатів. Мотиваційно-ціннісний критерій продемонстрував найвищий рівень покращення, що свідчить про підвищення залученості студентів, розвиток саморегуляції та внутрішньої мотивації до навчання. Графічно дані наведено на рис.3.2.

Порівняно з результатами попередньої діагностики, відзначається наступна динаміка:

1. Педагогічна компетентність: високий рівень зріс із 18% до 54%,

середній знизився з 60% до 42%, а низький – з 22% до 4%. Це свідчить про ефективність інтерактивних методів і адаптивних завдань у формуванні професійних умінь та педагогічного мислення майбутніх викладачів.

2. Цифрова компетентність: високий рівень збільшився з 12% до 56%, середній знизився з 53% до 38%, а низький – з 35% до 6%. Такий приріст демонструє успішність використання LMS, інтерактивних модулів і аналітичних інструментів у розвитку цифрових навичок студентів.
3. Аналітична компетентність: високий рівень зріс із 14% до 52%, що свідчить про підвищення здатності студентів до аналізу освітніх ситуацій, критичного мислення та обґрунтованого прийняття рішень завдяки адаптивним алгоритмам та системі прогнозування результатів.
4. Мотиваційно-ціннісний критерій: високий рівень підвищився із 17% до 63%, що вказує на значне підвищення внутрішньої мотивації, залученості до навчальної діяльності та розвитку саморегуляції. Це демонструє ефективність персоналізованих завдань, системи зворотного зв'язку та інтерактивних активностей у підтримці внутрішньої мотивації студентів.
5. Комунікативна компетентність: високий рівень зріс із 18% до 57%, що пояснюється активною взаємодією студентів через групові завдання, онлайн-форуми, чат-ботів та колаборативні вправи, що сприяло розвитку навичок комунікації та колективної роботи.

Таким чином, інтеграція адаптивної системи навчання сприяла комплексному підвищенню всіх ключових компетентностей майбутніх викладачів, зокрема тих, що були на початковому етапі найслабшими (цифрова та аналітична компетентність).

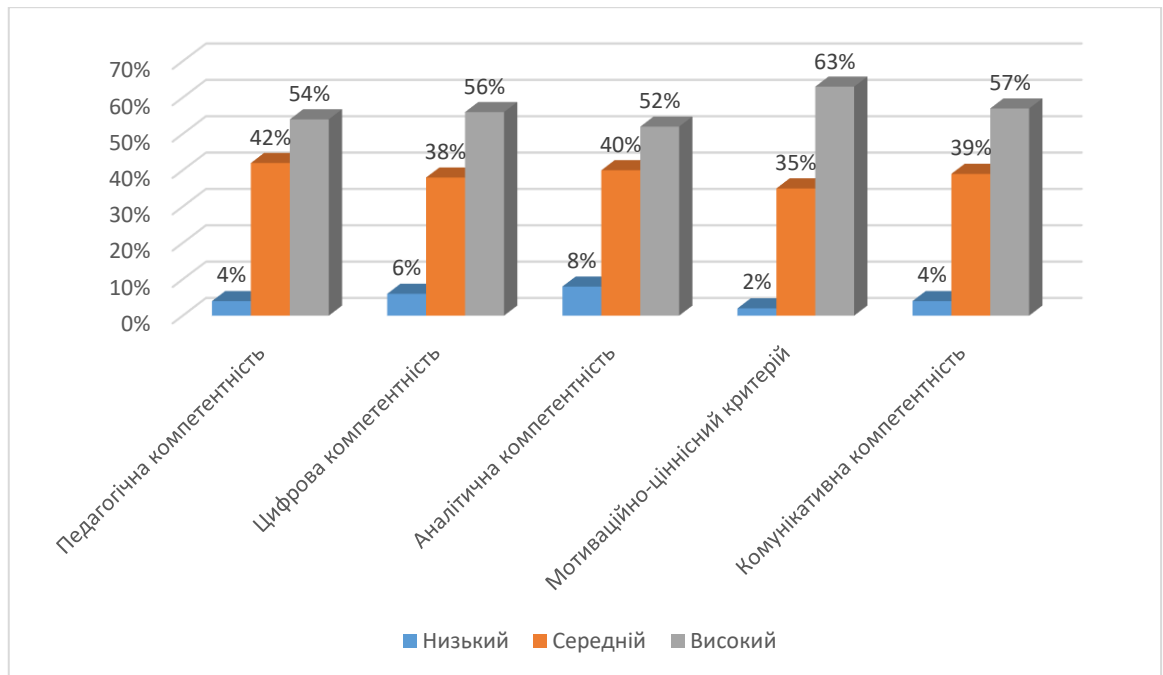

Рис.3.2. Результати після впровадження адаптивної системи

Завдяки отриманим даним можна зробити висновок, що використання адаптивних систем навчання сприяє ефективній персоналізації освітнього процесу та формуванню професійної компетентності майбутніх викладачів на високому рівні, що підтверджує гіпотезу дослідження.

Для визначення загальної ефективності застосування адаптивної системи була розрахована інтегральна компетентність кожного студента за формулою:

$$\text{Інтегральний бал} = \frac{\text{Сума балів за всіма критеріями}}{5}$$

5

Графічно дані наведено у табл.3.5.

Таблиця 3.5

Середній інтегральний бал дослідження

Етап	Середній бал	Рівень
До експерименту	2,8	Середній
Після експерименту	4,3	Високий

Середній інтегральний бал зріс на 1,5 бала, що свідчить про значне покращення загального рівня професійної компетентності (рис.3.3). Це підтверджує ефективність інтеграції адаптивної системи у навчальний процес магістрантів.

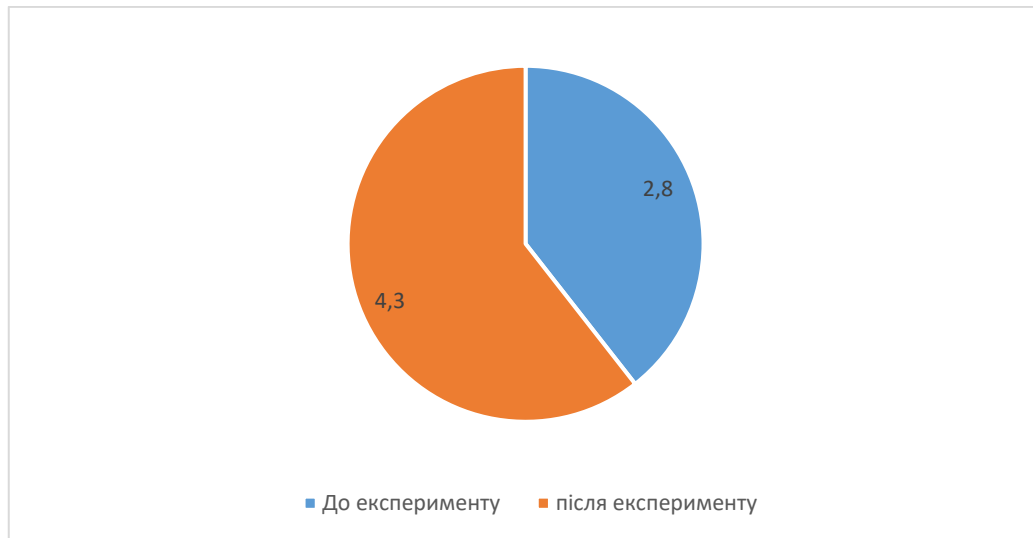

Рис.3.3. Середній інтегральний бал дослідження

Аналіз результатів після впровадження адаптивної системи навчання дозволяє виділити кілька ключових аспектів, що характеризують ефективність застосованого підходу у формуванні професійної компетентності майбутніх викладачів.

Усі досліджувані критерії продемонстрували значне покращення. Найбільший приріст спостерігався у цифровій та аналітичній компетентності, а також у мотиваційно-ціннісній сфері. Це свідчить про те, що інтеграція адаптивних завдань та інтерактивних модулів сприяла не лише нарощенню практичних умінь і навичок, але й розвитку критичного мислення та саморегуляції студентів.

Адаптивні алгоритми системи дозволили враховувати індивідуальні особливості студентів: рівень підготовки, стилі навчання, темп засвоєння матеріалу та мотиваційний профіль. Це сприяло формуванню професійної гнучкості майбутніх викладачів, підвищенню їх здатності до самостійного прийняття рішень у педагогічній практиці та адаптації освітніх стратегій під різні освітні ситуації.

Система активно стимулювала внутрішню мотивацію студентів через персоналізовані завдання, короткотермінові цілі, інтерактивні вправи та елементи гейміфікації. Це забезпечило високий рівень залученості до навчального процесу та сприяло формуванню активної позиції здобувачів у засвоєнні навчального матеріалу.

Аналітичні модулі адаптивної платформи надали можливість викладачу здійснювати ефективний педагогічний супровід, коригувати індивідуальні навчальні траєкторії та своєчасно втручатися у процес навчання. Використання системи забезпечувало баланс між автоматизованою підтримкою та активною роллю викладача як наставника, фасилітатора та консультанта.

Отримані результати експерименту підтвердили гіпотезу, що інтеграція адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту сприяє підвищенню професійної компетентності майбутніх викладачів. Система забезпечила не лише розвиток ключових компетентностей, але й формування цілісного професійного «Я» студентів у цифровому освітньому середовищі.

Таким чином, експериментальна робота підтверджує ефективність впровадження адаптивних освітніх платформ для підготовки висококваліфікованих педагогів, здатних ефективно використовувати сучасні цифрові та інтерактивні технології у професійній діяльності.

Висновки до третього розділу

Емпіричне дослідження ефективності впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у професійну підготовку майбутніх викладачів підтвердило високу ефективність обраного підходу.

Попередня діагностика продемонструвала, що більшість магістрантів характеризувалися середнім рівнем сформованості професійних, цифрових та аналітичних компетентностей. Найнижчі показники спостерігалися у сфері цифрових навичок (низький рівень – 35%) та аналітичного мислення (низький рівень – 28%), що свідчить про недостатній досвід роботи з цифровими платформами та відсутність інтеграції адаптивних систем у попередньому навчанні. Водночас високий рівень мотиваційно-ціннісного та комунікативного компонентів свідчить про внутрішню готовність студентів до активної взаємодії та прийняття інноваційних освітніх технологій.

Після застосування адаптивної платформи та інтерактивних модулів спостерігалось комплексне підвищення рівня професійної компетентності студентів. Найбільший приріст відзначено у цифровій та аналітичній компетентності, а також у мотиваційно-ціннісному компоненті. Зокрема, високий рівень педагогічної компетентності зріс із 18% до 54%, цифрової – з 12% до 56%, аналітичної – з 14% до 52%, мотиваційно-ціннісної – з 17% до 63%, комунікативної – з 18% до 57%. Середній інтегральний бал підвищився з 2,8 до 4,3, що відповідає переходу з середнього на високий рівень сформованості компетентностей.

Адаптивні алгоритми системи дозволили враховувати індивідуальні потреби та особливості студентів: навчальні стилі, темп засвоєння матеріалу, мотиваційний профіль. Це сприяло формуванню професійної гнучкості, здатності до самостійного прийняття рішень та ефективною адаптації освітніх стратегій під різні педагогічні ситуації.

Інтерактивні завдання, колаборативні вправи та елементи гейміфікації

стимулювали активну участь студентів у навчальному процесі, сприяли розвитку саморегуляції та внутрішньої мотивації до навчання.

Аналітичні модулі адаптивної системи надали викладачеві можливість ефективного педагогічного супроводу: моніторингу досягнень студентів, своєчасної корекції індивідуальних траєкторій та прийняття обґрунтованих методичних рішень.

Отримані дані експерименту підтвердили гіпотезу, що інтеграція адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту значно підвищує рівень професійної компетентності майбутніх викладачів, сприяє розвитку ключових професійних умінь, цифрових навичок, аналітичного мислення та мотиваційно-ціннісної готовності до педагогічної діяльності.

Загалом, результати свідчать, що впровадження адаптивних систем навчання дозволяє:

- забезпечити ефективну персоналізацію освітнього процесу;
- комплексно підвищити рівень сформованості професійних компетентностей студентів;
- підготувати майбутніх викладачів до використання сучасних цифрових та інтерактивних технологій у педагогічній практиці.

Таким чином, емпіричне дослідження підтверджує доцільність системного впровадження адаптивних технологій у професійну підготовку магістрантів педагогічних спеціальностей.

ВИСНОВКИ

У ході дослідження було комплексно вивчено питання впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту у професійну підготовку майбутніх викладачів, що дозволило досягти поставлених завдань та підтвердити гіпотезу ефективності такого підходу.

Розкрито теоретико-методологічні засади професійної підготовки майбутніх викладачів у контексті цифровізації освіти.

Було уточнено сутність понять «адаптивна система навчання», «штучний інтелект у освіті» та «персоналізоване освітнє середовище». Аналіз наукових джерел та сучасних педагогічних концепцій підтвердив, що цифровізація освіти виступає ключовим чинником трансформації професійної компетентності викладача, забезпечує персоналізацію, інтерактивність та гнучкість навчального процесу.

Обґрунтовано концептуальні підходи, принципи та структуру адаптивної системи навчання.

Встановлено, що адаптивна система навчання інтегрує педагогічні та технологічні компоненти, забезпечуючи формування ціннісно-мотиваційної, змістової, діяльнісної та рефлексивно-аналітичної компетентностей майбутніх викладачів. Виокремлено ключові принципи системи: персоналізація навчального процесу, диференціація завдань, адаптація змісту до індивідуальних потреб та моніторинг навчальних результатів у режимі реального часу.

Розроблено методіку проектування адаптивної системи навчання на основі ШІ та визначено алгоритм її функціонування.

Система передбачає послідовні етапи: діагностика, прогнозування, корекція, мотиваційно-підтримуюча діяльність, комунікація та аналітична оцінка результатів. Методичні рекомендації охоплюють організацію освітнього процесу, проектування навчального контенту, підготовку педагогів, супровід та оцінку ефективності. Така структура забезпечує баланс

між технологічними можливостями системи та педагогічним контролем викладача.

Експериментально перевірено ефективність впровадження розробленої адаптивної системи.

Попередня діагностика показала переважно середній рівень компетентностей студентів, з найнижчими показниками у цифровій компетентності (низький рівень – 35%) та аналітичному мисленні (низький рівень – 28%). Після інтеграції адаптивної платформи спостерігалось комплексне підвищення всіх ключових компетентностей: педагогічна – із 18% до 54%, цифрова – із 12% до 56%, аналітична – із 14% до 52%, мотиваційно-ціннісна – із 17% до 63%, комунікативна – із 18% до 57%. Середній інтегральний бал зріс із 2,8 до 4,3, що відповідає високому рівню сформованості професійної компетентності. Експеримент підтвердив, що адаптивні алгоритми системи ефективно враховують індивідуальні особливості студентів, сприяють розвитку саморегуляції, критичного мислення та професійної гнучкості.

Підтверджено доцільність системного впровадження адаптивних технологій у педагогічну освіту.

Результати дослідження свідчать, що використання адаптивних систем навчання забезпечує ефективну персоналізацію освітнього процесу, підвищує мотивацію та залученість студентів, формує цифрову та аналітичну компетентність, а також готує майбутніх викладачів до професійної діяльності з використанням сучасних цифрових та інтерактивних технологій.

Отже, реалізація всіх поставлених завдань дослідження підтвердила, що впровадження адаптивних систем навчання на основі штучного інтелекту є ефективним інструментом підвищення професійної компетентності майбутніх викладачів, сприяє формуванню їхньої цифрової та педагогічної гнучкості та відкриває перспективи розвитку персоналізованого освітнього середовища у вищій школі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аббадія Д. *Вивчення ролі штучного інтелекту в академічних дослідженнях* / Д. Аббадія // *Mind the Graph*. – URL: <https://mindthegraph.com/blog/uk/ai-in-academicresearch/> (дата звернення: 09.12.2024)
2. Алексєєва С. В. *Підготовка майбутніх кваліфікованих кадрів до підприємницької діяльності в умовах розвитку малого бізнесу* : монографія / С. В. Алексєєва. – Житомир : Полісся, 2020. – 292 с.
3. Балик Н. Р. *Освітній STEM-проект «Штучний інтелект»* / Н. Р. Балик // *Сучасні цифрові технології та інноваційні методики навчання: досвід, тенденції, перспективи: матеріали VII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (м. Тернопіль, 8 квітня, 2021)*. – Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2021. – С. 32–34
4. Баранов О. А. *Визначення терміну «Штучний інтелект»* / О. А. Баранов // *Інформація і право*. – 2023. – № 1 (44). – С. 32
5. Вакулов О. *Етичні міркування використання ШІ в академічних цілях* / О. Вакулов – URL: <http://surl.li/ocxfz> (дата звернення: 09.12.2024)
6. *Вплив технологій штучного інтелекту на освітній процес* – URL: <https://vorobus.com/2023/10/vplyv-tekhnolohiy-shtuchnoho-intelektu-na-osvitniy-protses.html> (дата звернення: 09.12.2024)
7. Герасименко Ю. С. *Адаптація професійної освіти до вимог ринку праці* / Ю. С. Герасименко // *Боголібські читання : матеріали IV міжнар. наук.-практ. конф. (м. Переяслав, 16 верес. 2022 р.)*. – Переяслав, 2024. – С. 88–90. – URL: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/742612/> (дата звернення: 05.09.2025)
8. Гончарова О. М. *Теоретико-методичні основи особистісно-орієнтованої системи формування інформатичних компетентностей студентів економічних спеціальностей* : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.02 / О. М. Гончарова. – Київ, 2007. – 40 с.

9. Демура І. В. *Формування професійної компетентності студентів економічних спеціальностей у процесі фахової підготовки* : автореф. дис. ... канд. пед. наук / І. В. Демура. – Київ, 2010. – 20 с.
10. Дибкова Л. М. *Індивідуальний підхід у формуванні професійної компетентності майбутніх економістів* : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 / Л. М. Дибкова. – Київ, 2006. – 18 с.
11. Єльнікова Г. В. *Наукові основи адаптивного управління закладами та установами загальної середньої освіти* : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.01 / Г. В. Єльнікова. – Київ, 2005. – 641 с.
12. Єльнікова Г. В. *Основи адаптивного управління : курс лекцій* / Г. В. Єльнікова. – Харків : Видав. гр. «Основа», 2004. – 128 с.
13. Єфремов М. *Штучний інтелект, історія та перспективи розвитку* / М. Єфремов – URL: <http://vtn.ztu.edu.ua/article/view/81625/79214>
14. Загородня А. А. *Перспективність використання досвіду професійної підготовки фахівців економічної галузі Республіки Польщі в Україні* : методичні рекомендації / А. А. Загородня. – Київ : Педагогічна думка, 2019. – 44 с. – URL: <https://surli.cc/sktzcb> (дата звернення: 04.09.2025)
15. Зозуля І. В. *Штучний інтелект як інструмент підтримки наукових досліджень* / І. В. Зозуля // *Викладання права в закладах вищої освіти: виклики війни та післявоєнного відновлення: матеріали Всеукр. наук.-педагог. підвищення кваліфікації 1 травня – 11 червня 2023 р.* – Одеса : ВД «Гельветика», 2023. – С. 46–51
16. Іванченко Є. А. *Теоретико-методичні засади системи інтегративної професійної підготовки майбутніх економістів* : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04 / Є. А. Іванченко. – Вінниця, 2011. – 40 с.
17. Іваськів І. С. *Активізація навчально-пізнавальної діяльності учнів на основі систем штучного інтелекту при навчанні інформатики в старшій школі – теорія та методика навчання інформатики* : авт.-т дис... наук. ст. канд-та пед. наук. 13.00.02 / І. С. Іваськів. – Київ, 2000. – 23 с.

18. Кірдан О. П. *Професійна підготовка майбутніх економістів періоду української незалежності в дзеркалі наукових досліджень* / О. П. Кірдан // *Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського*. – 2018. – № 5. – С. 65–70. – DOI: <https://doi.org/10.24195/2617-6688-2018-5-10>
19. Кічка М. П. *Сутність і структура професійної підготовки фахівців економічного профілю: сучасні наукові підходи* / М. П. Кічка // *Академічні візії*. – 2025. – № 47. – URL: <https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/view/2144> (дата звернення: 09.12.2024)
20. Коваль Т. І. *Теоретичні та методичні основи професійної підготовки з інформаційних технологій майбутніх менеджерів-економістів* : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04 / Т. І. Коваль. – Київ, 2008. – 44 с.
21. Ковчин Н. А. *Соціально-економічна адаптація особистості в контексті економічної освіти* / Н. А. Ковчин // *Проблеми сучасного підручника*. – 2018. – Вип. 20. – С. 146–155. – URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/psp_2018_20_14 (дата звернення: 05.09.2025)
22. Коровій Д., Лазаренко Н. *Змішане навчання в закладах вищої освіти* / Д. Коровій, Н. Лазаренко // *Modern Information Technologies and Innovation Methodologies of Education in Professional Training Methodology Theory Experience Problems*. – 2022. – Р. 164–171
23. Кошелева Н. Г. *Формування готовності майбутніх економістів до проектування фахової діяльності* : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 / Н. Г. Кошелева. – Луганськ, 2010. – 22 с.
24. Леонтєва І. В. *ChatGPT в освітньому процесі вищої школи: заборонити не можна використовувати* / І. В. Леонтєва // *Освіта та педагогічна наука*. – 2023. – № 1 (182). – С. 13–23
25. Лисак Т. М. *Готовність майбутніх економістів до викладацької діяльності як наукова проблема* / Т. М. Лисак // *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Педагогіка*.

- Соціальна робота.* – 2014. – Вип. 34. – С. 107–110. – URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP (дата звернення: 05.09.2025)
26. Лубко Д. В., Шаров С. В. *Методи та системи штучного інтелекту* / укл. Д. В. Лубко, С. В. Шаров. – Мелітополь : ФОП Однорог Т. В., 2019. – 264 с.
27. Мамаєв І. О. *Правове регулювання штучного інтелекту в аспекті прийняття «AI Bill of Rights»* / І. О. Мамаєв // *Modern research in world science: the 11th International scientific and practical conference (January 29–31, 2023)*. – Lviv, 2023. – P. 1498–1504
28. Мар'єнко М. В., Коваленко В. М. *Штучний інтелект та відкрита наука в освіті* / М. В. Мар'єнко, В. М. Коваленко // *Фізико-математична освіта*. – 2023. – Т. 38, № 1. – С. 48–53
29. *Національний класифікатор України. Класифікатор професій ДК 003:2010* : Наказ Держспоживстандарту України 28.07.2010 р. № 327. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/va327609-10#Text> (дата звернення: 05.09.2025)
30. *Національний класифікатор України. Класифікація видів економічної діяльності ДК 009:2010* : Наказ Держспоживстандарту України від 11.10.2010 р. № 457. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vb457609-10#Text> (дата звернення: 05.09.2025)
31. *Переваги та недоліки застосування штучного інтелекту у сферах управління* – URL: http://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/25207/2/MSNK_2018v2_Pelcher_M-Advantages_and_lack_of_application_72-73.pdf (дата звернення: 09.12.2024)
32. Пенцова Н. *Економічне мислення як фундамент сучасного*

- господарювання закладів післядипломної педагогічної освіти* / Н. Пенцова // *Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє*. – 2014. – Вип. 19, Ч. 2. – С. 179–185. – URL: <https://surl.li/kdmnpz> (дата звернення: 05.09.2025)
- Поняття штучного інтелекту* – URL: http://megalib.com.ua/content/1956_71_Ponyattya_shtychnogo_intelektu (дата звернення: 09.12.2024)
33. Поясок Т. Б. *Система застосування інформаційних технологій у професійній підготовці майбутніх економістів у вищих навчальних закладах* : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04 / Т. Б. Поясок. – Київ, 2009. – 559 с.
34. *Про вищу освіту : Закон України від 1.07.2014 р. № 1556-VII* // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2014. – № 37–38. – Ст. 2004
35. *Про внесення змін до переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої та фахової передвищої освіти* : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 серпня 2024 р. № 1021. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1021-2024-%D0%BF#Text> (дата звернення: 05.09.2025)
36. *Про освіту : Закон України від 5.09.2017 р. № 2145-VIII* // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2017. – № 38–39. – Ст. 380
37. Пчелянський Д., Воїнова С. *Штучний інтелект: перспективи та тенденції розвитку* / Д. Пчелянський, С. Воїнова // *Automation of Technological and Business Processes*. – 2019. – № 11 (3). – С. 59–64
38. Різник В. В., Різник Н. А. *Формування підприємливості та нового типу економічного мислення в контексті прогресивної глобалізації* / В. В. Різник, Н. А. Різник // *Економічний вісник університету*. – 2019. – Вип. 42. – С. 63–69. – DOI: <https://doi.org/10.31470/2306-546X-2019-42-63-69>
39. Розпорядження КМУ від 2 грудня 2020 р. № 1556-р «Про схвалення Концепції розвитку штучного інтелекту в Україні» – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-2020-%D1%80#Text> (дата

- звернення: 09.12.2024)
40. Рудніцька К. В. *Особливості професійної підготовки майбутніх фахівців економічного профілю у вищих навчальних закладах* / К. В. Рудніцька // *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Педагогіка. соціальна робота.* – 2017. – Вип. 2 (41). – С. 222–225.
 41. Содоль О. *Потенціал штучного інтелекту у вищій освіті* / О. Содоль – URL: <https://nubip.edu.ua/node/126807> (дата звернення: 09.12.2024)
 42. Соменко Д. В., Трифонова О. М., Садовий М. І. *Використання штучного інтелекту та нейромереж в освітньому процесі з фахових дисциплін студентами спеціальності «Професійна освіта (Цифрові технології)»* / Д. В. Соменко, О. М. Трифонова, М. І. Садовий // *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Педагогіка.* – Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2023. – № 1. – С. 45–54
 43. Соменко Д. В., Трифонова О. М., Садовий М. І. *Штучний інтелект та нейромережі в освітньому процесі: переваги та недоліки* / Д. В. Соменко, О. М. Трифонова, М. І. Садовий // *Актуальні проблеми та перспективи технологічної і професійної освіти: матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (м. Тернопіль, 20–21 квітня 2023 р.).* – Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2023. – С. 78–81
 44. Стрельніков В. Ю. *Теоретичні засади проектування професійно-орієнтованої дидактичної системи підготовки бакалаврів економіки : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04* / В. Ю. Стрельніков. – Київ, 2007. – 42 с.
 45. Фесік Л. І. *Адаптивне управління: еволюція поняття та сутнісна характеристика* / Л. І. Фесік // *Теорія та методика управління освітою.* – 2010. – № 5.
 46. Шмир М. Ф. *Дидактичні основи реалізації діяльнісного підходу в процесі підготовки вчителя іноземної мови : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.09* / М.

- Ф. Шмир. – Тернопіль, 2020. – 496 с.
47. *Штучний інтелект як технологія створення автоматизованих інтелектуальних систем* – URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/5044/1/20160428-29_TEZY_V3_P349.pdf (дата звернення: 09.12.2024)
48. *Штучний інтелект. Підходи і напрямки до розуміння штучного інтелекту* – URL: <http://surl.li/odeeg> (дата звернення: 09.12.2024)
49. *A meta-analysis of Interdisciplinary Teaching Abilities Among Elementary and Secondary School STEM Teachers* / X. Wu et al. // *International Journal of STEM Education*. – 2024. – Vol. 11. – Article 38. – DOI: <https://doi.org/10.1186/s40594-024-00500-8>
50. *AI Glossary* / Council of Europe portal. – 2021. – URL: <https://coe.int/en/web/artificial-intelligence/glossary> (дата звернення: 09.12.2024)
51. Alhumaid K., Naqbi S., ElSORI D., Mansoori M. *The adoption of artificial intelligence applications in education* / K. Alhumaid, S. Naqbi, D. ElSORI, M. Mansoori // *International Journal of Data and Network Science*. – 2023. – № 7 (1). – P. 457–466
52. Allais S. *Skills for Industrialisation in Sub-Saharan African Countries: Why is Systemic Reform of Technical and Vocational Systems so Persistently Unsuccessful?* / S. Allais // *Journal of Vocational Education & Training*. – 2020. – Vol. 74, № 3. – P. 475–493. – DOI: <https://doi.org/10.1080/13636820.2020.1782455>
53. Altrichter H., Weber C., Soukup-Altrichter K., Reitinger J. *Forschendes Lernen und Kompetenzentwicklung von Lehramtsstudierenden. Professionalität und Professionalisierung von Lehrpersonen. Perspektiven, theoretische Rahmungen und empirische Zugänge* / H. Altrichter, C. Weber, K. Soukup-Altrichter, J. Reitinger // ed. J. H. Hinzke, M. Schneider-Keller. – Bad Heilbrunn : Verlag Julius Klinkhardt, 2023. – P. 27–49. – DOI: <https://doi.org/10.35468/6043-02>

54. Anderson T., Rivera-Vargas P. *A Critical Look at Educational Technology from a Distance Education Perspective* / T. Anderson, P. Rivera-Vargas // *Digital Education Review*. – 2020. – Vol. 37. – P. 208–229. – DOI: <https://doi.org/10.1344/der.2020.37.208-229>
55. Barbosa B. et al. *A Closer Look at VET Education Through the Lenses of Sustainable Development Goals* / B. Barbosa et al. // *Proceedings of the 13th Annual International Conference of Education, Research and Innovation (Seville, Spain, 9–10 November 2020)*. – Seville, 2020. – P. 5378–5385. – DOI: <http://doi.org/10.21125/iceri.2020.1169>
56. Barsotto M. *Educational (Mis)match in the Context of New Manufacturing: A Qualitative Comparative Analysis Study in Five European Countries* / M. Barsotto // *International Journal of Finance & Economics*. – 2024. – Vol. 29, № 2. – P. 2116–2138. – DOI: <https://doi.org/10.1002/ijfe.2767>
57. Beneyto-Seoane M., Collet-Sabé J. *Under what conditions can schools contribute to digital equality and the construction of active citizenship? Results From an Action Research Project in a Spanish School* / M. Beneyto-Seoane, J. Collet-Sabé // *Digital Education Review*. – 2023. – Vol. 44. – P. 54–60. – DOI: <https://doi.org/10.1344/der.2023.44.54-60>
58. Catala B., Savall T., Chaves-Avila R. *How to Promote Cooperative and Social Economy Ecosystems through Public Policies: The Valencian Case* / B. Catala, T. Savall, R. Chaves-Avila // *Canadian Journal of Nonprofit and Social Economy Research*. – 2025. – Vol. 16, № 1. – P. 30–50. – DOI: <https://doi.org/10.29173/cjnser719>
59. Cechovsky N. *Exploring the Didactic Principles of Vocational Teachers in Financial Education: An Interview Study* / N. Cechovsky // *International Journal for Research in Vocational Education and Training*. – 2025. – Vol. 12, № 3. – P. 360–382. – DOI: <https://doi.org/10.13152/IJRVET.12.3.3>
60. Clarke L., Sahin-Dikmen M., Winch C. *Overcoming Diverse Approaches to Vocational Education and Training to Combat Climate Change: The Case of Low Energy Construction in Europe* / L. Clarke, M. Sahin-Dikmen, C. Winch

- // *Oxford Review of Education*. – 2020. – Vol. 46, № 5. – P. 619–636. – DOI: <https://doi.org/10.1080/03054985.2020.1745167>
61. Dieterle A.-K., Duchek S. *Implementing Strategic Resilience Through Cooperation Projects with Start-ups: a Multiple Case Study* / A.-K. Dieterle, S. Duchek // *Schmalenbach Journal of Business Research*. – 2023. – Vol. 75. – P. 549–586. – DOI: <https://doi.org/10.1007/s41471-023-00173-z>
62. *Framework for the Inspection of Nursery, Primary, Middle, Secondary and Special School* / Office for Standards in Education. – London : HMSO, 1995. – 56 p.
63. Ingram P., Choi Y. *How it Starts is Not How it Ends: The Role of Value Homophily in the Dynamics of Business Friendships* / P. Ingram, Y. Choi // *Academy of Management Discoveries*. – 2023. – Vol. 11, № 1. – P. 39–60. – DOI: <https://doi.org/10.5465/amd.2023.0022>
64. Kostelić K., Turk M. *Modeling interactions in a dynamic heuristic business network* / K. Kostelić, M. Turk // *Applied Network Science*. – 2024. – Vol. 9. – Article 46. – DOI: <https://doi.org/10.1007/s41109-024-00660-0>
65. Langthaler M., Wolf S., Schnitzler T. *The Political Economy of Skill Formation in a Rentier State: The Case of Oman* / M. Langthaler, S. Wolf, T. Schnitzler // *International Journal for Research in Vocational Education and Training*. – 2022. – Vol. 9, № 1. – P. 23–43. – DOI: <https://doi.org/10.13152/IJRVET.9.1.2>
66. Mitrano D. M. et al. *Training the Next Generation of Plastics Pollution Researchers: Tools, Skills and Career Perspectives in an Interdisciplinary and Transdisciplinary Field* / D. M. Mitrano et al. // *Microplastics and Nanoplastics*. – 2023. – Vol. 3. – Article 24. – DOI: <https://doi.org/10.1186/s43591-023-00072-4>
67. Persson-Thunqvist D., Gustavsson M., Lundqvist A. H. *The Role of VET in a Green Transition of Industry: A Literature Review* / D. Persson-Thunqvist, M. Gustavsson, A. H. Lundqvist // *International Journal for Research in Vocational Education and Training*. – 2023. – Vol. 10, № 3. – P. 361–382. –

- DOI: <https://doi.org/10.13152/IJRVET.10.3.4>
68. Puhach V. et al. *Development of Students Support Strategies in Digital Educational Environment by Means of Artificial Intelligence* / V. Puhach et al. // *Futureproofing Engineering Education for Global Responsibility* / ed. M. E. Auer, T. Rüttmann. – Cham : Springer, 2025. – P. 208–215. – DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-031-85652-5_22
69. Reischauer G., Mair J. *How Organizations Strategically Govern Online Communities: Lessons from the Sharing Economy* / G. Reischauer, J. Mair // *Academy of Management Discoveries*. – 2018. – Vol. 4, № 3. – P. 220–247. – DOI: <https://doi.org/10.5465/amd.2016.0164>
70. Tereshchenko E. et al. *Emerging Best Strategies and Capabilities for University–industry Cooperation: Opportunities for MSMEs and Universities to Improve Collaboration. A literature review 2000–2023* / E. Tereshchenko et al. // *Journal of Innovation and Entrepreneurship*. – 2024. – Vol. 13. – Article 28. – DOI: <https://doi.org/10.1186/s13731-024-00386-4>
71. Vaskelainen T., Münzel K. *The Effect of Institutional Logics on Business Model Development in the Sharing Economy: The Case of German Carsharing Services* / T. Vaskelainen, K. Münzel // *Academy of Management Discoveries*. – 2018. – Vol. 4. – P. 273–293. – DOI: <https://doi.org/10.5465/amd.2016.0149>
72. Vermeulen V., Hémond Y. *Interdisciplinary Collaboration in VUCA Contexts: a Conceptual Review for Environmental Upheavals Management* / V. Vermeulen, Y. Hémond // *Environmental Systems Research*. – 2025. – Vol. 14. – Article 16. – DOI: <https://doi.org/10.1186/s40068-025-00406-6>
73. Yarovy R. et al. *The Impact of Digitalization on the Evolution of Competencies and Changing Needs in the Labor Market* / R. Yarovy et al. // *Future Proofing Engineering Education for Global Responsibility* / ed. M. E. Auer, T. Rüttmann. – Cham : Springer, 2025. – P. 182–189. – DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-031-85652-5_19

ДОДАТКИ

Додаток А

Попередня діагностика професійної, педагогічної та цифрової готовності студентів магістратури

1. Тестові завдання (Блок 1)

Мета: оцінити рівень теоретичних знань і практичних умінь студентів у сфері педагогіки вищої школи.

Теоретичні завдання

Інструкція: Оберіть правильну відповідь.

1. Який підхід у педагогіці вищої школи передбачає формування ключових компетентностей студентів через діяльність у реальних умовах?
 - а) Традиційний
 - б) Діяльнісно-орієнтований
 - в) Репродуктивний
 - г) Модульний
2. Що є основою адаптивного освітнього середовища?
 - а) Стандартизований контент
 - б) Персоналізація навчальних траєкторій
 - в) Виключно дистанційне навчання
 - г) Лише автоматизовані тестування
3. Яка роль викладача у системі на основі ІІІ?
 - а) Повна заміна викладача технологією
 - б) Модератор та фасилітатор навчального процесу
 - в) Лише контролер знань
 - г) Спостерігач без втручання

Практичні завдання

Інструкція: Виконайте завдання письмово або в цифровому форматі.

5. Складіть короткий навчальний модуль (1–2 заняття) з дисципліни

«Педагогіка вищої школи», враховуючи рівень початкових знань студентів.

6. Запропонуйте 3 варіанти завдань для адаптації під різні рівні підготовки студентів (легкий, середній, складний).
7. Проаналізуйте отримані результати та запропонуйте критерії оцінювання, які можуть бути автоматизовані системою ШІ.

Оцінювання: 1–5 балів за кожне завдання, інтегральний бал – 15.

2. Опитувальники та анкети (Блок 2)

Мета: визначити мотиваційний профіль, стиль навчання та цифрові компетентності студентів.

Опитувальник мотивації до навчання

Інструкція: оцініть кожне твердження за шкалою від 1 до 5, де:

1 – повністю не погоджуюсь, 5 – повністю погоджуюсь

1. Мене цікавить поглиблене вивчення педагогіки вищої школи.
2. Я активно шукаю нові способи навчання та саморозвитку.
3. Використання цифрових технологій у навчанні мене мотивує.
4. Мені важливо отримувати швидкий зворотний зв'язок про результати моєї роботи.
5. Я готовий/готова самостійно обирати навчальні траєкторії та ресурси.

Оцінювання: інтегральний бал (5–25), де високі значення свідчать про високий рівень мотивації.

Опитувальник стилів навчання

Інструкція: визначте ваші переваги, обираючи 1–2 варіанти на кожне запитання.

1. Я краще засвоюю інформацію через:
 - а) читання та конспектування
 - б) слухання лекцій
 - в) практичні вправи та симуляції
2. Я краще запам'ятовую матеріал, коли він:
 - а) представлений графічно (схеми, малюнки)

б) поданий усно (лекції, пояснення)

в) через практичну діяльність (робота з прикладами, лабораторії)

Оцінювання: підрахунок переваг (визначення домінуючого стилю навчання).

Опитувальник цифрової компетентності

Інструкція: Оцініть ваш рівень за шкалою 1–5

1. Вмію ефективно користуватися LMS платформа.
2. Знаю основи роботи з інструментами адаптивного навчання на основі ШІ.
3. Можу створювати інтерактивні завдання або тести.
4. Використовую цифрові ресурси для аналізу навчальних результатів студентів.
5. Володію базовими навичками VR/AR і гейміфікації для навчання.

Оцінювання: інтегральний бал (5–25).

3. Аналітичні модулі адаптивної системи (Блок 3)

Мета: автоматизований збір даних про навчальну поведінку, темп і ефективність засвоєння матеріалу.

Параметр	Характеристика
Час виконання завдань	Середній час на виконання тесту/модуля
Кількість помилок	Виявлення проблемних зон у знаннях
Темп засвоєння	Частота успішного проходження завдань
Рівень самостійності	Виконання завдань без підказок або допомоги
Залученість	Активність у форумах, чатах, інтерактивних сесіях

Формування інтегрального профілю

1. Компетентності: педагогічні, цифрові, аналітичні
2. Мотиваційний профіль: високий, середній, низький
3. Індивідуальна траєкторія навчання: рекомендації системи щодо адаптації контенту

Процедура проведення

1. Інструктаж студентів про цілі та завдання діагностики.
2. Виконання тестових завдань та опитувальників.
3. Робота в адаптивній платформі для збору аналітичних даних.

4. Обробка результатів та формування інтегрального профілю кожного студента.
5. Використання даних для побудови персоналізованих траєкторій під час експериментального навчання.